

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Μεγαλομαρτ.

ΑΘΕΟΦ.

ΜΕΝΙΜΗΚΑΜΕΝ

3

Χρόνια ωσπεί

Νεοελληνική λογοτεχνία

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

...Κι' ενώ ο χρυσάφενιος ήλιος σκορπούσε με μεγαλοπρέπεια τις ζωογόνες αχτίδες του σ' όλη την φύση, η άγνη κορούλα ξυπνούσε την χαρμόσυνη ημέρα της πρωτοχρονιάς απ' τον λήθαργο των μάταιων ωρών της προσμονής, για ν' αντικρύσει τώρα την ανατολή της ποθητής πραγματικότητας...

Πέταξε σήμερα περιφρονητικά απ' την άθωα της ψυχούλα, όλες τις πίκρες και τα βάσανα του παρελθόντος και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι της γεμάτη κέφι, με γέλια κι' ελπίδες... Έπλυνε το πρόσωπό της όσο πιο γρήγορα μπορούσε κι' έτρεξε με λαχτάρα κοντά στην λατρευτή εικόνα του Χριστού μας — που καιρό τώρα την παρακαλούσε για κείνον — κι' άρχισε να την φιλά αδιάκοπα, ενώ απ' τα φυλλοκάρδια της έβγαине μια όλοθερμη, άγνη προσευχή...

Πέρασε καιρός από τότε που έχασε το λεβεντόπαιδο των όνειρών της. Τον καιρό που ήταν έτοιμος να την άρραβωνιάσει, τον κάλεσε η πατρίδα μας στον σημερινό ιερό αγώνα της. Πήγε στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Έλαβε μέρος σε σκληρούς αγώνες. Διακρίθηκε γενναίος και άτρόμητος πολεμιστής. Γύρισε στο χωριό του — ελαφρά τραυματισμένος — διαφνοσσεφωμένος. Κι' ενώ αόλη, κλεισμένη μέσα στο φτωχικό δωμάτιό της, παρακαλούσε τον Θεό για τον καλό της, που με τόση αθωότητα και καλωσύνη είχε αγαπήσει, παίρνει ξάφνου άργὰ το βράδυ, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, ένα τηλεγράφημά του. Τις έγγραφες πόνες έρχεται σήμερα να την άρραβωνιάσει και να ξεκινήσει αύριο άμέσως — τώρα που θεραπεύθηκε το τραύμα του — για τον αιματόδροχο δρόμο της τελειωτικής νίκης! Μέσα στην άβυσσο της απελπισίας που βρισκότανε, χωρίς είδησεις του, ήρθε αυτό το χρυσό τηλεγράφημα, αυτό το ανέλπιστο δώρο, να πλημμυρίσει την άνησυχη ψυχούλα της από γαλήνη, ελπίδα και χαρά.

Η άτυχοσύνη δονείται απ' τις φωνές και τα γέλια των μικρών παιδιών, που ξεχύνονται στους δρόμους παίζοντας με τα πρωτοχρονιάτικα παιχνιδάκια τους. Κι' η γλυκειά κορούλα, μέσα στην άγ-

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ

Έξέσχισα το γράμμα της, — μια αγάπη είχε θαφτεί — και πούπουλα σκορπίστηκαν κομμάτια από χαρτί...

Φυσούν' άγέρας τ' άρπαξε, — καθένα άσπρο φτερό — και λόγια, αγάπης λείψανα, σβυστήσαν στο νερό...

Σαν πεταλούδες πάλλουσες που σμίγουν σε χορό χαθήκαν και καθρέφτισαν τώρα όνειρο νεκρό....

(Τουρκολίμανο)

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΠΩΣ ΘΑΘΕΛΑ...

Ποιό τάχα άγέρι σ' έφερε διαβάτισσα

κι' ήρθες «σά φως άνέσπερο σε σκοτεινή (μικρούλα (βραδυά)

ποιά μοίρα τάχα σ' έστειλε σε τούτη την (αυγούλα και κούρσεψες άθέλητα μια ξένοιαστη (καρδιά;

“Ω... μέινε πιά διαβάτισσα, μέινε μαζί (μου αϊώνια κι' είν' όλα εδώ τόσο απλά, τόσο σεμνά (κι' ώραία :

γύρω λουλούδια, παρκεί γλυκολοούν τ' (αηδόνια κι' εγώ λουλούδι ταπεινό θα σου κρατώ (παρέα.

Μά... τώρα πούρθεσ κι' ένοιωσα την πιά (τρανή χαρά και στην καρδιά σου μάφησες γι' αγάπη (να μιλήσω,

τώρα που πέταξα κι' εγώ μ' ερωτικά (φτερά,

πώς θάθελα τα μάτια μου για πάντα να (τά κλείσω...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΖΟΥΝΗΣ

καλιά των αγαπημένων της γονέων τώρα, κλαίει και γελά, ενώ τους διαβάζει με καμάρια τις λίγες λέξεις του έκλεκτού της, για την σημερινή μεγάλη εύτυχία που ξεδιπλώθηκε μπροστά της, ύστερα από τόσον καιρό αγωνίας και άναμονής... (Αθήναι)

ΒΑΣΟΣ ΓΟΓΟΛΗΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΙ ΗΧΟΙ

Σιωπή! Σιωπή!... Σάν κάτι ν' άκούγεται απ' το σκοτός... Κάτι σαν ψίθυρος, σαν φωνή, σαν μελωδία άπόκοστη! Περνάει σιγά σιγά : Τραγουδούν οι γενναίοι... Μά είναι μια ή φωνή. Άπαλή, δυνατή, σαν έσώφυχο ξεπήδημα.

Σιωπή. Είναι η «Πολωνέζα» του Σοπέν, στο ραδιόφωνο! Τό άπαλό κι' ώρισιολεγμένο έκείνο τρεμούλιασμα των ήχων πάνω στα πληκτρα! Τών ήχων που συγκλονίζουν ως τα κατάβαθα, των ήχων που νικούν το δισταγμό της λογικής και του μέτρου... Τών ήχων που νικούν τη σκληριά της ύλης δύναμης, άποκαλύπτοντας μ' επαναστατική λαχτάρα τις όμορφιές της γής της μητρικής!... Τούτη την ώρα οι αϊθέρες θα μεταφέρουν παιχνιδίζοντας μ' άγγελικές πνοές τους θείους ήχους που μια μαγική έπαφή πληκτρών με δάκτυλα σιωδής, έκαναν κι' ήχησαν ευγενικά τ' άγνό παράπονο, τραγούδιαν νοσταλγικά την αγάπη της γλυκειάς πατρίδας — προσευχή ένός παιδιού στην αγάπη της!...

Είναι Πρωτοχρονιά! Στόν ουρανό τόσοι ψίθυρισμοί κι' οι προσευχές θα διακόπτονται απ' τις κομπάνες των ναών! Κι' εκεί πάνω, σε «κάποια γωνιά» της πατρίδας μας, φαραγγία, όρη κι' ουρανοί θ' άντηχούν άκατάπαυστα απ' το σκληρό τραγούδι των βλοημένων όπλων... Ήχει — όχι μια «Πολωνέζα» — μά τό θριαμβικό τραγούδι μιας Νέας Ελλάδας!

Κι' είναι καινούργιος χρόνος! Και στις ψυχές μας νέα δύναμη γεννιέται. Ή δύναμη που μ' αυτή θα διώξουμε για πάντα τους ψευτομάγους π' άντίς για δώρα θα μάς έφεραν τις πιο βαρείες άλυσίδες...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΚΟΣ

ΠΟΙΗΤΑΙ...

Μέσ' στής ταβέρνας την άπόμερη γωνία, μ' ένα κρασί, μ' ένα μεζέ, λίγη κουδέντα, οι τρείς μας σπάμε της ζωής μας την (άνια γράφοντας στίχους, χωρίς νάμαστε τα- (λέντα.

Περνούν οι ώρες κι' οι θαμώνες άραϊώ- (νουν,

μένουμε μόνοι στην άπόμερη γωνία, τα χεϊλή σφραλιστά, οι σκέψεις μας θο- (λώνουν,

κι' αλλοίμονο, ξανά μās πνίγει ή άνια. (Αήναι)

Φ.Α.Ν.

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

Αγ. Αναγύρων 33 Αθήνα.
Τηλέφωνο: 20-528
Αρχισυντάκτης και ύπεύθυνος Β ΣΑΜΠΑΣ (Νικηφόρου Ούρανο3 35)
Διαγ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντής Τυπογραφείου: Ι. ΑΜΑΞΙΑΔΗΣ (Διαδόχου Παύλου 10).

νων συνεργασιών. Ο «λυτωμός» σας φαίνεται τώρα πολύ άπαισιόδοξος. Στείλτε μας κάτι, τό αισιόδοξο. Τα γεγονότα πρέπει να σας έμπνέουν.

Αθηναϊκά περίεργα

Τά παιδιά παίζει

Ούδέποτε άλλοτε, τό κλασσικό αυτό παράδειγμα της άτιμής συνάξεως, βρίσκει τελειότερη έφαρμογή από την παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Τά παιδιά παίζει! Μάλιστα! Θα είμαστε όμως άκριδέστεροι, άν έλέγαμε: Τά παιδιά... χαρτοπαίζει!

Διότι η παραμονοπρωτοχρονιάτικη οικονομική μπακαράτζικα, τραβά σαν υαγνήτης τα παιδιά.

— Μπαμπά, θα παίξω κι' εγώ;
— Τί να παίξεις;
— Μπακαρά!
— Μπακαρά; Θεός φυλάξοι! έπεμβαίνει ή μαμά.

Και ο μπαμπάς συνοφρυούται, και με ύφος Γερμανίδος παιδαγωγού ή «Εγγλέζας «νέγερς» φθέγγεται:

— Τά παιδιά δέν παίζουν!

Ή άπογοήτευσis όμως δέν έχει σημασία.

Την παραμονή την ώρα που ο θεός Πελοπίδας έκανε μπάγκο, άντελήφθη, κάπου επί της τόχας, ένα τάλληρο άδέσποτο κι' έρώτησε:

— Τό τάλληρο τίνος είναι;
— Δικό μου θείε!... άκούστηκε ή δροσερή και δειλή φωνή του πιτσιρίκι παιίκτου.

Και ο μπαμπάς έκαμάρωσε τον χαρτοπαίκτη γυιό του και είπε δήθεν έπιτιμητικά:

— Βρέ σύ!... Δέν σου είπα να μην παίζεις;

— Για τον καλό τον χρόνο μπαμπά!... Την ίδια στιγμή, ο γεννήτωρ, έσκέφθηκε:

— Τόν άθεόφοβο! χαρτοπαίκτης θα γίνη...

Κι' εφούσκωσε σαν κύρκος από καμάρ.

Τά παιδιά παίζει! Και παραπαίζει μάλιστα! Κλωσοπούλι, άκόμα, ή ντεμουαζελίτσα των 16 χρόνων, είπε της φίλης της:

— Έρχόσαστε αύριο τό άπόγευμα στί αίτι;

— Έρχόμαστε!

— Θα λείπη ο μπαμπάς κι' ή μαμά. Θα τρώσαστε μπακαράτζικο γενναίο στο δωμάτιό μου.

— Θαθώμε! Θαθώμε!

— Ψιλά νάχτες μονάχα.

Και πήγανε όλα τα κοριτσόπουλα με τα αρτηλιακά τους, στή μοντέρνα δεματινή τσάντα.

Έπαιξαν, άναψαν τό τσιγαράκι τους κι' έντομάνιασε τό δωμάτιό της ντεμουαζελίτσας σαν λέσχη εσχάτης ύποστάθμης ένφ, ή Ρίττα, κοριτσόπουλο 17 χρόνων έκανε μπάγκο κι' έλεγε με ύφος Μοντεκαρλιότη γκρουπιέζης:

— Το ύβά!... Φαίτ' βδ ζέ!...

Για τό καλό του χρόνου!

ΑΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ' Αριθ. 692 ΤΕΤΑΡΤΗ, 1 Ιανουαρίου 1941 ΔΡΑΧ. 6

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΙ ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ

Εύκαιρία είναι πάλι με τον νέο χρόνο τώρα Νά μοιράσωμε όπως πάντα, μπόλικες ευχές και δώρα Κι' άπαραίτητον νομίζω, λόγω σεβασμού, θα ήτο Νάρχιζαν οι μπουναμάδες απ' τον φίλο μας Μπενίτο!..

Τί πληθώρα μπουναμάδων! Τί πανζουρλισμός θα γίνη: Έχομ' ένα όνειροκρίτη για τον Ντούτε Μουσσολίνι, “Όταν βλέπη ένα τσαρούχι στ' όνειρό του κι' άπορεί Νά μπορεί να τό έξηγάη, σαν ξυπνάει, αύθωρε!... Στους στρατιώτες τους Φρατέλλους, μαντολίνα μερικά Νάχουν στην αιχμαλωσία, να περνάη λίγο ή ώρα, Μά δυό άριες Τραδιάτας, με τραγούδια λυρικά Καί πρό πάντων τραγουδώντας: “Ω!... Άντίο Λεωνόρα!... Στο λαό της Ίταλίας, χρήσιμον πολύ θα ήτο Νά του κάνωμ' ένα δώρο και μ' εύχάς πολύ θερμάς: Του χαρίζομ' ένα τόμο με τους λόγους του Μπενίτο Μ' άλλους λόγους, ένα τόμο: Παραμύθια Χαλιμάς!

Ασφαλώς αυτά τα δώρα θάχανε κι' έπιτυχία: Για τους φίλους που τά παίρνουν είν' αληθινά λαχεία Καί άν όπως λένε τόσοι, ένα δώρο έχει άδάντα,

“Ενα δώρο είναι πάντα, Στη μεγάλη δυστυχία, στην πολλή κακομοιρία Μια μικρή παρηγοριά!...

Στόν στρατάρχη τον Γκρατσιάνι, δίχως λόγια και ρεκλάμες Του χαρίζομε μ' αγάπη όλομέταξες πυτζάμες... “Όπως κι' άλλοι στρατηγού του ασφαλώς θα προτιμή Νά πιαστή απ' τους Έγγλέζους και αυτός άν πιυζαμά! Στο στρατάρχη Άλβανίας, στόν Σογντόν τον Τζενεράλο

“Ενα δώρο πιο μεγάλο: Τα φτερά των Βερσαλλιέρων, εις τις μπότες του να δέση Σάν θελήρη να τό σκάση, να... πετάξη εν άνέσει!...

Εις τον κόμητα τον Τσιάνο κάτι λίαν πρακτικό Δώρο με πολλή ουσία

Νά χωνεύη τό καθ' ένα πάθημά του τραγικό: Μια μεγάλη νταμιζάνα Πελεγγρίνο Μαγνησία!..

Είναι ανάγκη άνυπερέβτας Κι' ειδικώτερα έφέτος

Νά μοιράσωμε στους φίλους Ίταλούς, δώρα καλά Με τις άπειρες ευχές μας και τα «χρόνια τα πολλά!»

Στόν Μπαντόλιο τον στρατάρχη, των φρατέλλων τό ξεφτέρ Του προσφέρομε μ' αγάπη... τά παπούτσια εις τό χέρι...

Τά παπούτσια εις τό χέρι, άφοδ πρώτοι — πρώτοι άλλοι Του προσέφερον του δόλιου τά... τσαρούχια στο κεφάλι!

Στήν κυρία Έντα Τσιάνο, την περίφημη κοντέσσα Πούνε μέσ' στην Ίταλία και στα έξω και στα μέσα

Ίώρα πούχασε τά πάντα μ' έναν άνδρα κουτεντέ Της προσφέρομε άπλώς έναν: Όδηγό Τσελεμεντέ

Νά διαβάξη νύχτα — μέρα για νά μάθη από κουζίνα Νάβερη θέση μαγειρίσσης σαν την φέρουν στην Αθήνα!..

Νά τά δώρα μας έφέτος με χαριστισμούς πολλούς Στους φρατέλλους Ίταλούς

Τους τά στέλνομε μ' αγάπη και τους λέμε μετά πόνοι: Τί να γίνη; Κι' από χρόνου!...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 35282

Τὰ εὔδυμα τοῦ πολέμου

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΑΣΚΟΛ

Ένας τραυματίας έφθασε μαζί με άλλους, για να νοσηλευθῇ σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο. 'Ο γιατρός πού συνόδευε τούς τραυματίες, τὸν εἶδε νὰ ἔχη τυλιγμένο τὸν λαιμό του με ἓνα περιεργό κασκόλ.

— Τί εἶν' αὐτό; τὸν ρώτησε.
— Κασκόλ.
— Μὰ τί εἶδους κασκόλ;

'Ο τραυματίας εἰς ἀπάντησιν ἔλυσε τὸ κασκόλ καὶ ὁ γιατρός εἶδε ἐκπληκτος μιὰν ἰταλική σημαία. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ὁ τρόπος πού περιεργαζόταν τὴν σημαία ὁ γιατρός ἔδωκε τὸν τραυματία σὲ ὑποψίες καὶ ἁμέσως ἔσπευσε νὰ πάρῃ τὴν σημαία καὶ νὰ τυλίξῃ καὶ πάλι τὸν λαιμό του.

— Τὸ κράτος ἔχει τόσα λάφυρα, εἶπε, ἃς μοῦ ἀφήσῃ τὸ δικό μου. Ἐπειτα, γιατρέ, εἶναι τόσο ζεστό, πὺ μοῦ χρειάζεται μὴν πάθῃ ὁ λαιμός μου. Μεθυσμένο θὰ εἶμαι ξανά σὺν μέτωπο καὶ πὺς θὰ φωνάξω «άερα» ἂν πάθῃ ὁ λαιμός μου!

'Ο γιατρός εἶχε, πράγματι, τὴν διάθεσιν νὰ πάρῃ τὴν σημαία, γιὰ νὰ τὴν στείλῃ σὺν ἑθνολογικῷ Μουσεῖο, τὰ ἐπιχειρήματα ὅμως τοῦ τραυματίου τοῦ φάνηκαν ἀκαταγόνιστα. Κι' ἔτσι ἀπομακρύνθηκε χαμογελώντας.

ΣΟΝΟ ΜΠΙΑΝΚΙ!

Μερικοὶ Ἴταλοι αἰχμάλωτοι μένουν κατὰλληκτοι, ὅταν βλέπουν ἐδῶ Ἕλληνας... λευκοὺς.

— Μὰ σὸνο τοῦττι μπιάγκι!... «Εἶνε ὅλοι ἄσπροι!...» ἐφώναξε κατὰλληκτος, προχθές, ἓνας Ἀλβανιστὴς, καθὼς ἀπεβιδάζετο στὸν Πειραιᾶ.

Καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπίσης ἔβλεπαν τὰ λευκὰ πρόσωπα πὺν τούς περιεστοίχιζαν καὶ ἐγοῦρλωναν καὶ αὐτοὶ τὰ μάτια τους.

Στὸ τέλος ὅμως τὸ μυστήριο... ἐξηγήθηκε. Φαίνεται, ὅτι οἱ στρατιῶτες μας σὺν μέτωπο, εἶναι ὅλοι ἐφοδιασμένοι με μὴν σακκουλίτσα κάρβουνα γιὰ νὰ τ' ἀνάβουν καὶ νὰ ζεσταίνονται προχείρως σὺν χιόνια, ὅπου πολεμοῦν. Φυσικά, ὅμως, με τὴν συνήθειά αὐτὴ καὶ τῶν ἀνθρώπων, λερώονται οἱ περισσότεροι καὶ μοιάζουν ἀπὸ μακριὰ με κάρβουνα. Στὸς Ἴταλους δὲ, κάμνουν, κατὰ τὴν ἐπιθεσίαν των, τὴν ἐντύπωσιν... μαύρων διαβόλων, στὸς ὁποίους εἶναι ἀδύνατον ν' ἀντιταθῇ κανεῖς.

Δὲν εἶναι, λοιπόν, περιεργό, ὅτι καὶ τὰς Ἀθήνας, τὰς ἐφαντάζοντο ὡς πρωτεύουσαν χαμμιάς νέας Ἀραβίας! Μὰ γλάστταν καὶ σ' αὐτό, ὅπως καὶ σὲ τόσα ἄλλα. Ἡ σοφία τους τὸ ἔχει, νὰ βγαίνουμε ἐκ τῶν ποτέρων... ἀποπροδοστικοὶ σὲ κάθε μας συνάντησι!...

ΙΤΑΛΙΚΑ

ΚΑΙ ΕΝΑ... ΑΓΓΛΙΚΟ!

Τὸ καλύτερο ἀντιαεροπορικὸ καταφύγιο εἶναι... τὸ κρεβάτι! Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη τοῦ περίφημου χιουμορίστα Μπέρναρ-Σὼ, τὸν ὁποῖον ἓνας Ἀγγλος ρεπόρτερ συνήντησε πρὸ ἡμερῶν σὺν Στράντ τοῦ Λονδίνου, καθὼς ἐπῆγαινε περίπατο μετὰ τὸ ἐλαστικό του βάδιμα:

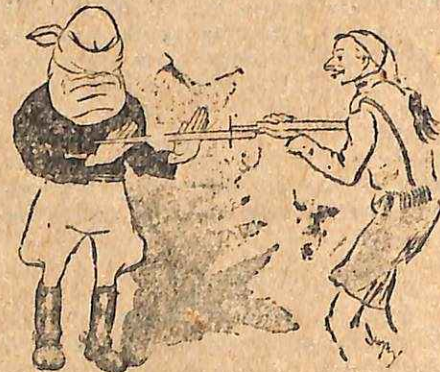
— Πὺς τὰ περνάτε τὴν νύκτα, μετὰ τὸς βομβαρδισμοὺς κ. Σὼ; τὸν ρώτησε ὁ δημοσιογράφος. Ἐχετε καταφύγιο σὺν σπῖτι σας;...

— Οὔτε ἔχω, οὔτε μοῦ χρειάζεται! ἀπήντησε μειδιῶν ὁ μέγας παραδοξολόγος. Καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ κάνετε καὶ ἐσεῖς τὸ ἴδιο: Νὰ μένετε σὺν κρεβάτι σας! Τὸ κρεβάτι εἶναι τὸ μόνον κατάλληλο μέρος, γιὰ νὰ περῇ ὁ ἀνθρώπος τὴν νύκτα του. Καὶ τὸ καταλληλότερο, ἐπίσης, γιὰ νὰ πεθαίνῃ κανεῖς!... Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ μένω σὺν κρεβάτι μου!...

Καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ὁ γηραιὸς συγγραφεὺς ἐκύνησε φιλικῶς τὸ χέρι του καὶ ἐπροχώρησε κατευχαριστήμενος πρὸς τὴν Σαβὸύ Στρίτ.

ΑΝΤΙΟ ΝΤΕΛ ΠΑΣΣΑΤΟ
Ο ΝΤΟΥΤΣΕ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΟΝ-
ΤΟΥ — Δὲν θὰ ξαναϊδωθούμε ποτέ.

ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ
ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ — «Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη!...»

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΕΚΛΟΓΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

'Ο Ντούτσε ἤδη σκέπτεται, χωρὶς νὰ (λέη λέξη)
'Αρά γε τί ἐπάγγελμα θὰ πρέπει νὰ (διαλέξῃ)
ὅταν ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ χάσῃ τὴν (ἀρχή)
πὺν ψέλνει καὶ κανοναρχεῖ...

Δὲν τοῦ ταιριάζει οὔτε γιατρός οὔτε (καὶ δικηγόρος)
Θέλει νὰ βοῇ ἐπάγγελμα πὺν ἀναπαν- (τικὸν)
Κι' ὕστερα ἀπ' τοὺς πανικοῦς (καὶ)
πὺππαθε καταφύγος
Θὰ γίνῃ, ἀσφαλέςτατα, ἔμπορος... (πανικῶν!)

— Τί ἔγινε εἰς τὴν Μπάρντια;
— Ἄλλαξε, ἀπλούστατα, ἡ βάρ- (δια...)

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

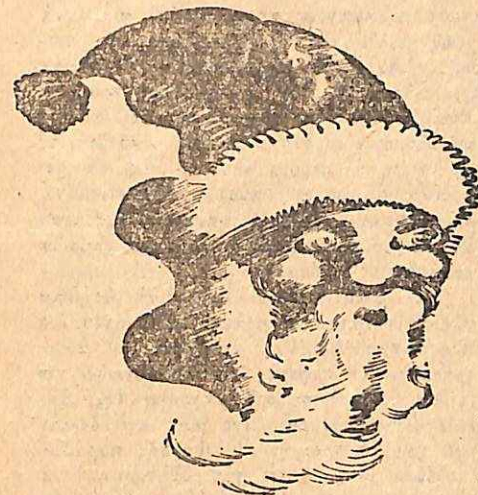
ΣΥΜΜΑΧΟΣ

Τὸν Ντούτσε καὶ τὸν στόλο του τοῖς (πῆραμε χαμπάρι)
κι' αἰσιῶς τὰ βρετανικά κατέπλε- (σαν σὺν Μπάρνι.)
Τὰ τηλεβόλα τ' ἀγγλικά μετὰ ὅλο τοῖς (τὸ ἄχτι)
πρὸς τὸν Αὐλῶνα ἐστράφησαν καὶ (τὸν ἐκάναν στήχτι)
'Εθόμισε ὁ θρυλικὸς Βρετανικὸς (μας Λέων)
κι' ἁμέσως ἐξευτέλισε τὸν ψευδο-Να- (πολέοντα.)
Οἱ πάντες πανηγύρισαν καὶ ἀπεδείχθη (πλέον)
πὺς ἓναν μόνον ἔχουμε σύμμαχον, ἄλ- (τὰ Λέοντα.)

ΑΠΕΔΕΙΧΘΗ

Εἶχε πιάσει τοὺς φρατέλους κατα- (πληκτικὴ τρομάρα)
καθὼς βλέπαν τὸ στρατό μας νὰ ζυ- (γώνῃ στὴ Χειμάρρα)
Τὴν δρυὴ μας νὰ τὴν κόψουν οἱ φρα- (τέλοι δὲν μπορούσι)
'Αντιστέκονταν νὰ λίγο καὶ ὕστερα (ὑποχωροῦσαν.)
Τοὺς ἐκάνανε στρατάσιο ἀπὸ τὴ στιν (μὴ τὴν πρώτη)
Τοὺς ἐπῆραμε φιλῶγγι καὶ ἀπεδείχθη (πλέον δι.)
ὁ Μπενίτο Μουσσοῖνι, ὁ κὺδ-Τσιάνο (καὶ ἡ Ἔντι)
ἦταν βλάκες μετὰ πέντα.

ΑΛΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς ἀρμυεύεται ὁ ἅγιος Βασίλειος, ὅχι πλέον ἀπὸ τὴν πατραπαράδοτον Καισάρειαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Χειμάρρα. Φέρνει διὰ τοῦς Ἑλληνοπαῖδας τοὺς πολεμικοὺς μπουναμάδες τοῦ 1941, ἤτοι δέκα τάγματα μελανοχιτώνων, χίλια τάγματα ἰταλικά καὶ ἑκατὸ καταδρομικά. Τὰ καταδρομικά αὐτὰ βάζουν οἱ Ἑλληνοπαῖδες στὴς λιμνοῦδες τοῦ Βασιλικῶ Κήπου, καὶ διασκέδῶνται—διότι μόνο γιὰ νὰ διασκεδᾶζον εἶναι.—Γενικὴ χαροποιεῖται εἰς τὰ σπῖτια. 'Ο κ. Μουσσοῖνι, εἰς ψιλὸν ποκεράκι μετὰ τῶν κ. κ. Τσώρτσιλ καὶ Μεταξῆ, γάνει τὴν Αἰθῶν, τὴν Ἀθῆσιν, τὴν Πρωθαίαν καὶ τὴν Ἀλβανίαν. Τὸ μένει ὁ κ. Τσιάνο, τὸν ὁποῖον τρώγει εἰς τὸν φούρνον μετὰ πατάτες.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ὁ μὴν οὗτος καθὼς χαλὸς, παραπονεῖται διότι ἔχει ἓνα πῆμα, καὶ ἐπομένως διαθέτει ἄλλον ἓνα μόνον, διὰ νὰ κλωτσή τοὺς φεγγοντας Ἴταλους πρὸς τὴν θάλασσαν.—'Ο κ. Σπύρος Μελάς, πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς συναντῶν πρὸς τὴν Πρεμετήν τὸν προακτινὸν φίλον του κ. Παῦλον Παλαιολόγον, πολεμικὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἐλευθερίου Βήματος», ἐκτελεῖ ἐναντίον του συνδυασμένην ἐπίθεσιν ἀπὸ ἑρᾶς, θαλάσσης καὶ αἰέρος. 'Ο κ. Παλαιολόγος ὑποχωρεῖ ἀτάκτως πρὸς τὸν Αὐλῶνα. 'Ο κ. Μελάς, ἔχων παλαιὰς ἀφορμὰς ἐναντίον τοῦ συναδέλφου του, κεντᾷ εἰς τὴν ῥάγιν του τὰ φερόντα τῶν θερσιτικῶν του βολῶν μετὰ τὰ ὁποῖα μὲς ἔχει πρῆξι εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις του.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἡ ἀμυγδαλιά, δειλὴ καὶ ἀτολμὴ, ἀνθίζει εἰς τοὺς κήπους. Ἐπιγινώσκοντες τὴν συναγωγίζεσθαι ὁ κ. Γκάβντα εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Ἰταλίας», ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ αὐτὸς κήπος, δηλαδὴ περιβόλι.—Εἰς τὰ Ἀθηναῖα θεάτρα παίζεται ἡ ἐσοδεία τῶν νέων πολεμικῶν ἐπιθεωρήσεων, τὰς ὁποίας γράφουν καταπληγόντως τὰ ἐννέα ἑκατομμύρια τῶν ἀπαιτητῶν Ἀλλήνων, μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τοὺς κ. κ. Εὐαγγελίδην, Σακελλάριον, Μαμάκην, Γιοκαρίνην, Παπαδόπουλον, Σπυροπούλον, Ζήνον Θάνον, Ἀδερῆν, Μαγγανᾶν, Μπῆζον, Σόλδιον,

Τάδε λέγει:

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ 1941

Γαλακίαν, Θίσβιον, Γαλακίαν, Οἰκο-
νομίδην καὶ Μεταξῆν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς ὁ κ. Γκαρτσιάνι προσελάνει μέχρι τῶν πυλῶν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ κ. Σοντοῦ κατὰλαβάνει τὴν Τσαμουριάν, ὁ κ. Σοναδινὸς παύει νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὑβρίζεται ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους κριτικούς.

ΜΑΪΟΥΣ

Εἰς τοὺς κήπους οἱ νεαροὶ δρέπουν τὸ ρόδον καὶ εἰς τὴν Ρόδον οἱ ἰταλοὶ δρέπουν κεφαλὰς. Ἡ «Δωδεκανησιακὴ νεολαία» διαμαρτύρεται ἐντόνως, ἀλλὰ ὁ διοικητὴς τῶν Δωδεκανήσων δηλοῖ ὅτι αὐτὰ συμβαίνουν ἐξ αἰτίας τοῦ Μαΐου. Ἐπειδὴ ὅμως κάπου πλησίον ἀποβιβάζεται ὁ Δωδεκανήσιος ἱατρός κ. Βέργης ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς ἀνεψιοῦ του ὀπλισμένου, ἡ Ρόδος καὶ τὰ λοιπὰ Δωδεκάνησα ἐκκενοῦνται ἐπαιγόντως ἀπὸ τοὺς ἰταλοὺς καὶ ὁ διοικητὴς τῶν, πρὸς τὸν ὑπερᾶνω τοῦ Αἰγαίου ἀπὸ τῆς Ρόδου εἰς τὴν Ἰταλίαν, πληροφορεῖται τί εἶναι καὶ ἡ Ρόδος, καὶ τὸ πῆγμα, καὶ τὸ ρεζιλιέ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὁ ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν Ἀλβανίαν συνεχίζονται μετὰ νικηφόρον προέλασιν τῶν ἰταλῶν πρὸς τὸν ἄγιον Ἰωάννην τῆς Μεδούσης, ἐπὶ ὅθεν μόνον ἔμπορον πλέον νὰ πέσουν εἰς τὴν θάλασσαν. 'Ο κ. Σπύρος Μελάς, ἐνθουσιῶν, δηλοῖ ὅτι θὰ καταταγῇ ἐθελοντῆς. Ἡ στρατολογία τοῦ ἀποκρίνεται ὅτι δὲν δέχεται πρὸς κατάταξιν κληρωτοὺς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.—Ἀρχίζουν τὰ κυνικά καὶ κύνια. Ἡ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ βράζει, καὶ οἱ φράδες ἀλειούουν θρασυὰ τὰ ψάρια τῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι καταβαίνουν εἰς τὸ Φάληρον, ἐφοδιασμένοι με κουτάλια, μετὰ τὰ ὁποῖα καὶ δοκιμάζουν τὴν φαρμάκων τοῦ φαληρικοῦ ὕδατος. Μερικοὶ ἰδιότροποι, τὴν εὐρίσκουν κατὰ πῶς ἀλμυράν.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ὁ μὴν αὐτός, περίτρομος ἡρώως παρὰ τὴν ἡλικίαν, δηλοῖ ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν σχέση μετὰ τὸν οὐνομῶν του Καίσαρος τῆς ρωμαϊκῆς περιόδου, τὸν ὁποῖον τόσον ἐξουτέλισεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὁ κ. Μουσσοῖνι. Παρ' ὅλ' αὐτὰ, οἱ Ἕλληνες τὸν καταγγέλλουν πᾶσις ἀηδίας καὶ, φοβούμενοι μήπως εἰς ἀντικατάστασιν του ἐλθῇ ὁ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΟΣ

Ρωμαϊκῆς καὶ αὐτὸς καταγωγῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐπίσης ἀντιπαθὴς, στέλλουν καὶ τοῦτον εἰς τὸν διάβολον.

καὶ καλεῖται νὰ φθάσῃ, ἥμερος, συμπαθὴς καὶ Ἑλλήν, ὁ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος εἰσέρχεται εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ στέλλεται εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἥμισυ δὲν ὑπάρχει πλέον, ἐξ αἰτίας τῶν ἀγγλογερμανικῶν βομβαρδισμῶν, καὶ ὁ φέρεται εἰς τὴν καταφύγει εἰς τὰς νήσους Μαρκησίας, τὰς ὁποίας μόνως δὲν εἶχαν ἔως τώρα ἐπισκεφθῇ. Ἀρχίζουν τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ ρίγη. Ὁ ἰταλὸς δι-κτάτωρ αἰτιάται τὸν στρατάρχην Μπαντόλιον, ὃς ἀπλῶς δόλιο, τὸν ὁποῖον καὶ ἀποκεφαλίζει.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὁ κ. Ξενοπούλος παραδίδει εἰς Ἀθῆνας τὸν νεὸν ἔργον του, εἰς δύο πράξεις καὶ κόρυς ταμπλό. Ἐπιδραμὴ πρῶτον ἀντικυκλώνας. Τὰ φύλλα πίπτουν. Ἀντιθέτως, τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων ἀνεβαίνουν.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ κ. Ξενοπούλος παραδίδει εἰς Ἀθῆνας τὸν νεὸν ἔργον του, εἰς δύο πράξεις καὶ κόρυς ταμπλό. Ἐπιδραμὴ πρῶτον ἀντικυκλώνας. Τὰ φύλλα πίπτουν. Ἀντιθέτως, τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων ἀνεβαίνουν.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος τελειώνει ἐπὶ τῆς 25ης Δεκεμβρίου. Ὁλοι οἱ ἐναπομείναντες ἀνθρώποι ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνερχόμενοι περίπου εἰς δύο, ἐναγκαλιζόμενοι ἀλλήλους, ἀλλὰ μετὰ ἓνα χεῖρ, διότι τὸ ἔτερον ἔχασαν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Αἱ θάλασσαι εἶναι ἀκόμη γεμάται νεκρῶν καὶ τορπίλλας, τὰς ὁποίας δὲν ἐφοῦνται κανεῖς ν' ἀλιεύσῃ. Ἐπὶ τὰ δύο πᾶσι τὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρώπου πολιτισμοῦ, κατατάσσονται μετὰ τῶν ἰχθύων, καὶ διατιμῶνται ἀπὸ τὴν Ἀγορανομίαν. Ὁ κ. Τσελεμεντές δημοσιεύει συμπλήρωμα τῆς «Μαγειρικῆς» του, διδάσκων πὺς νὰ μαγειρευθῇ ἡ νεκρὴ κασάκη καὶ ἡ τορπίλλη εἰς τὸν φούρνον. Βαρυνθεῖς ν' ἀκούῃ εὐθυμολογήματα ὁ χειμὼν ἐξαπολύεται μετὰ ὅλην τὴν τὴν μανίαν. Χιονίζει, βρέχει, ρίχνει χαλάς, καὶ κάτω ἀπ' ὅλα αὐτὰ, καταπονιζέται καὶ ὁ κύριος ὁπαῖτος τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ φύκου, δηλαδὴ

..Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ

ρι, σπινθηρική στιγμή, τραβούσε οικιακώς ελπίδα και οχταρία. Παρακάλεσε να του κάνουν θέση και στριμωχθηκε κι' αυτός στο τυχερό ταμπλώ. Μόλις εκάθησε, νομίζοντας πως έπεσε φωτιά. Κανένας δε μπορούσε να σταθί. Μπάχα έπαινε στη μπάχα. 'Αφού ο Νικήτας έλασε έτσι, αδοξά, τ'α μισα του κεφάλαια, αποφάσισε ν' αλλάξει θέση. Πέρασε στο δεξί ταμπλώ που έτυχε να κερδίσει εκείνη την ώρα. 'Αλλά πάλι τ'α ίδια. Μόλις άρχισε να ποντάρει κι' εκεί, έπηρε ο διάβολος το ταμπλώ. 'Η μπάνκα θέρριζε τώρα δεξιά και άριστερά. Ραζούάρ! Μέσα σε μια ώρα ο Νικήτας είχε χάσει όλη του την περιουσία. Τραβήχτηκε παράμερα, παράγγειλε ένα καφέ και άρχισε να σκέπτεται, όπως σκέπτονται όλοι οι χαμένοι. Δηλαδή να μην σκέπτεται τίποτα. Μία στιγμή αποφάσισε να φύγει και να γυρίσει στο σπίτι του. 'Αλλά πώς να γυρίσει; Πώς ν' αντικρύσει τη γυναίκα του, έτοιμη να του χτυπήσει κατάμουτρα τη γρουσουζιά του, την ανικανότητά του, τη βλακεία του;

Με τί μούτρα να ιδή τις κόρες του, που τους είχε υποσχέθι φούρνους με καρβέλια. Κι' αυτή άκόμα ή μικρή δουλίτσα θά τον έδωλε με περιφρόνηση και θά συλλογιζόταν, πώς είχε δίκαιο ή ευρεία της να του ψάλλη όσα του έψαλλε. Τότε κατάλαβε, πώς φτάνουν κάποτε οι άνθρωποι, στο σημείο ν' αυτοκτονήσουν. 'Η αυτοκτονία, βέβαια, θά ήτανε μια λύσις... 'Επειτα σκέφθηκε: «Μωρέ και ν' αυτοκτονήσω εγώ, θά χάσω. 'Αδύνατον να τραβήξω το έννηαρι του θανάτου. Θά με π'ανε πληγωμένο στο σπίτι και θά θά γλυτώσω πάλι αυτό, που φοβούμαι». Αποφάσισε, τέλος πάντων, να μείνει άρκετά άκόμα στη λέσχη, χωρίς να παίζει, ώσπου να κοιμηθού, τουλάχιστον οι δικόι του στο σπίτι. 'Ετσι θά πήγαινε τουλάχιστον κατ' ευθείαν στη κάμαρά του και πρωί-πρωί, θάβγανε έξω χωρίς να τον πάρουν, είδηση, κερδίζοντας, τουλάχιστον, λίγον καιρό, ώσπου να φτάση ή πορεία στιγμή.

Καθώς ήτανε καθισμένος σε μια γωνιά της σάλας πίνοντας καφέδες επάνω σε καφέδες — ή όψη του φαίνεται να ήταν τρυφερά απελπιστική — κάποιος φίλος του τον πλησίασε.

— Χαμένος; του είπε.
— Χαμένος... απαντέναξε.
— Θέλεις να σε δανείσω να ξαναπαίξεις;

Μ' αστείνη ευπνευσία του κατέθηκε.
— Να ξαναπαίξω όχι... είπε στο φίλο του. Σ' ευνουιστώ πολύ. Να με δανείσεις απόλυστα για να παρουσιασθώ μεδωνμένος στο σπίτι μου. Διαφορετικά είμαι χαμένος άνθρωπος.

Ο φίλος του δεν άργησε να καταλάβη το σχέδιό του. Και σε λίγο ο Νικήτας ξεκινούσε κερδισμένος από τη λέσχη.
— Τ'α είδατε, λοιπόν, τ'α είδατε... είπε σε λίγο. 'Όταν σ'α έλεγα, πώς είχα προ-αίσθημα, ότι θά κερδίσω, έπρεπε να με πείσσετε. Εγώ δεν έχω γελασθώ ποτέ στα προαισθήματά μου...

Η τύχη μπορεί να μην ευνόησε, ούτε αυτή τη χρονιά, τον κ. Νικήτα. 'Αλλά ο κ. Νικήτας στάθηκε δυνατώτερος από την τύχη.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Η ΤΥΧΗ ΜΕΤΑ ΡΟΜΠΙΝΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο έρασιτέχνης ντέκετιβ, 'Ανρϋ Μελμπούρν, πληροφορείται από την Ζορζέτα 'Ολερόν, ότι είναι ή τέως σύζυγος του χημικού Σαρλάκ και ότι ή νέα στο σπίτι της οποίας παρυσιάσθη ως παραδουλεύτρια, είναι ή Βέρα Ναδύλωφ, κόρη του διασημου γιατρού, στο σπίτι του οποίου έχει πεθάνει μυστηριώδως ο Σαρλάκ.

ΑΙ, ακριβώς, απήντησε ή Ζορζέτα. Είχα, τώρα πια, την πεποίθηση ότι το κορίτσι αυτό καί ήξερε από το τραγικό τέλος του μακαρίτη του συζύγου μου, και αυτό το καί ήθελα να μάθω!

— Περιφρα! Κάνανε ό,τι θάκανε ένας πρώτης τάξεως αστυνομικός. Και μάθατε εν τώ μεταξύ τίποτα;
— Όχι! Άκόμη. Δεν ήθελα να διαστώ για να μην κινήσω τις ύποψιες της. Είπα να κερδίσω πρώτα την εμπιστοσύνη της, την φιλία της.

— Πολύ καλά σκεφθήκατε...
— Εν τώ μεταξύ τους είχαν σερβίρει και οι δύο νέοι άρχισαν να τρώγουν. Με πολλή όρεξη ο 'Ανρϋ, διά της βίας, σχεδόν, ή Ζορζέτα.

Στά επιδόρπια ο νέος την ρώτησε:
— Και το σκυλί που τώχατε;
— Στο σπίτι μου.

— Θά ήθελα πολύ να το έδωπα, με την ευκαιρία αυτή θά έδωπα και τ'α εργοστάσια του συζύγου σας.

— Ευχαρίστως να π'αμε έως εκεί.

Κανόνισαν τον λογαριασμό, και έφυγαν. 'Ενα ταξί τους ώδήγησε μέσα σε ένα τέταρτο στο σπίτι όπου έμενε ή άλλοτε Κα Σαρλάκ, ως Ζορζέτα 'Ολερόν. 'Ηταν ένα μικρό αλλά ωραίο διαμέρισμα, με πολύ γούστο επιπλωμένο. Μόλις είδε την Κυρία του ο Μπόμπ πήδηξε επάνω της κουνώντας χαρούμενος την ούρά του. Ο 'Ανρϋ του χάιδεψε το κεφάλι προσφέροντάς του και ένα κομμάτι σοκολάτας με την οποία εκ των προτέρων είχε εφοδιασθί.

— Από τ'α παράθυρα της Ζορζέτας ο 'Ανρϋ έβριζε μία εδωνητική ματιά στο απέναντι κτίριο. Καμιά κίνησης. 'Όλα ήταν κλειστά, πένθημα, άπονεκρωμένα.

Γύρισε μέσα και είπε της Ζορζέτας:
— Τίποτα το ενδιαφέρον σήμερα. Θά ξανάρθω όμως. Δεν μού λένε; Τί θά τον κάνετε τον Μπόμπ; Θά μπορούσε να ξεφύγει καμιά μέρα και να πάγη απέναντι, όποτε θά επροδίδετο ή παρουσία σας εδώ.

— Σκέπτομαι να τον στείλω σε μια φίλη μου, στην έξοχή.

— Όχι να μην τον στείλετε στην έξοχή. Ο Μπόμπ κατά π'ασαν πιθανότητα θά μ'ας γοισαθί. Προστώ να τον εμπιστευθίτε σε μένα. Θέλεις;

— Πώς όχι.

Νέγροι... και μυστηριώδη αήματα

Όταν έφυγαν ή Ζορζέτα και ο 'Ανρϋ

Μελμπούρν, ή Βέρα ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι της και δεν άργησε να αποκοιμηθί. Εύπνησε μετά δύο ώρες πεινασμένη. Έκανε την τουαλέτα της όσο καλύτερα μπορούσε, με τ'α λίγα μέσα που διέθετε στο στενόχωρο αυτό διαμέρισμα και δευδυνήθηκε στην κουζίνα. Προτού φύγη ή Ζορζέτα είχε φροντίσει να της θράση φασιλάκια φρέσκα και να της πάρη μία μοσχάρια κοτολέτα. 'Η Βέρα ετοίμασθηκε να ανάψη το γκαζί για να ψήση την μπριζόλα της, όταν άκουσε να χτυπούν την πόρτα. 'Ενα ξηρό χτύπημα στην αρχή, κι' ύστερα άλλο ένα δυνατώτερο.

— Έμεινε καρφωμένη στη θέση της. 'Ενας ανεξήγητος τρόμος την κυρίεψε. Ποιος νάταν τάχα; Και ήταν ολομόναχη στο τελευταίο αυτό πάτωμα! Για μία στιγμή είπε να πάγη και ν' ανοίξη έπειτα όμως σκέφθηκε πως προτιμότερο θάταν να βεβαιωθί πρώτα ποιός ήταν ο πρώινός της επισκέπτης. Δίπλα στην κουζίνα ήταν ένα μικρό κελλάρι, σαν αποθηκούλα. Το κελλάρι αυτό φωτιζόταν από ένα μικρό παράθυρο που έδωλεπε στη σάλα. 'Η Βέρα μπήκε μέσα, και κύτταξε με τρόπο από το παραθυράκι αυτό.

Παρ' όλίγο να φωνάξη από τον φόβο της. Έξω από την πόρτα της ήταν δύο μαύροι, οι ίδιοι εκείνοι μαύροι που είχε ιδή στο μικρό καφενείο και ξανά-ιδή άργότερα στην πλατεία Βασιλλίης, την ήμερα της έκτελέσεως του Ζάν Ριττέ.

Οι μαύροι περίμεναν δυο δόλοκληρα λεπτά να τους ανοίξουν. Βλέποντας δε ότι κανείς δεν φανόταν, αντίλλαξαν σιγά δυο λέξεις μεταξύ των και ύστερα ο ένας από αυτούς κόλλησε το μούτρο των στο θυροφύλλο και φώναξε:

— Ανοίξετε, λοιπόν! Είναι ανάγκη. Δεν θά σ'α κάνω κανένα κακό!

Αν δεν πάρω καμιά απόφαση, σκέφθηκε ή Βέρα, είναι ικανοί να σπάσουν την πόρτα και να μπουνέ μέσα.

— Εκείνη όμως, την στιγμή ακούσθηκαν βήματα στο από κάτω πάτωμα. Οι δύο μαύροι κυττάχτηκαν στενωχωρημένοι.

— 'Ηταν φανερό ότι δεν ήθελαν να τους ιδούν έξω από την πόρτα ενός κοριτσιού. 'Αν υπήρχε άλλο πάτωμα παραπάνω, άσφαλώς θά ανέβαιναν για να αποφύγουν καμιά ανεπιθύμητη συνάντηση. Δεν υπήρχε, όμως και προτίμησαν να φύγουν. 'Αλλά ποσηγουμένως, ο ένας από αυτούς έβγαλε ένα σημειωματάριο, γάρφα σ' ένα φύλλο του λίγες λέξεις και τ'α έγραψε κάτω από την πόρτα.

— 'Η Βέρα έτρεξε τότε στο παράθυρό της που έδωλεπε στον δόδο και είδε δυο άλλους Νέγρους να περσιεύουν κάτω. Σε λίγο κατέβηκαν και οι άλλοι δύο κι' αφού οι τέσσερις μαζί κουβέντιασαν για λίγες στιγμές, έφυγαν.

— 'Η Βέρα ταξιδιάρηκε μέσα νανάτη τα όλη. Πώς οι μαύροι ήσαν δυνατόν να νησούνε ό της; Και τί ήθελαν να ήθουν τέσσερις μαζί; Και πάλι να έβγουν με φροά, άπολυτως θά ξαναγυρουν. Τί ήθελαν; Σκέφθηκε να ήδη πάλι και να βρ'η τον φίλο της Τωβίλ, να το

Ένα άριστουργηματικό μυθιστόρημα της Γ. ΟΥΪΛΛΙΑΜΣΟΝ

ζητήση συμβουλή. Σκέφθηκε ακόμη να τηλεφωνήση και στον πατέρα της.

— Ένα νέο χτύπημα στην πόρτα της της δέκοψε τις σκέψεις. Ποιος νάταν πάλι; Μία φορά δεν ήταν οι Νέγροι. Αυτοί είχαν φύγει. Έπρεξε στην πόρτα και την άνοιξε. Ο Μάρκ Βαλλέ ήταν μπροστά της και της χαμογέλουσε.

— Καλημέρα σας, της είπε. Με συγχωρήτε για την ξαφνική επίσκεψη, αλλά πέρασα να ιδώ πώς είσθε...

— Ο κ. Μάρκ Βαλλέ... Μάρκ Βαλλέ... ψθύρισε ή νέα, που είχε θυμηθί ά-μέσως τον νεαρό δικηγόρο από την επίσκεψη που είχε κάνει στον πατέρα της, κατά το τραγικό εκείνο πρωινό.

— Ναί, έγω, δεσποινίς, έκανα ο νέος μπαίνοντας. Σ'α είχαμε πάρει λιπόθυμη, ο φίλος μου 'Ανρϋ Μελμπούρν και εγώ από την πλατεία Βασιλλίης και ήλθα τώρα να μάθω νέα για την υγεία σας.

— 'Α! Είσασταν, λοιπόν, κι' εσείς εκεί;

— Ναί...

— Να μού επιτρέψετε αφού είναι έτσι, να σ'α εκφράσω τις θερμές μου ευχαριστίες για τις περιποιήσεις σας. 'Υπ'ήρξατε και οι δύο πολύ ευγενικοί... Καθήστε παρακαλώ.

— Ευχαριστώ... Δεν μπορώ όμως να καταλάβω, πώς ένα γοητευτικό πλάσμα σαν κι' εσ'α έβλεπε να παραστή, στο φριχτότερο των θεαμάτων, όπως είναι μία θανατική έκτελεσις.

— 'Η Βέρα στέναζε έλαφρά της ήταν πάντα πολύ δύσκολο να λέγη ψέμματα, αλλά έπρεπε και αυτή την φορά να π'η ένα άκομη:

— Έχω μια κοπέλλα που με βοηθεί στις δουλειές του σπιτιού. Εκείνη ήθελε πολύ να πάγη και παρέσυρε κι' εμένα... για να μην πάγη μόνη.

Είδε από την έκφραση του προσώπου του συνομιλητού της ότι δεν την έπιστευε και αυτό την ταπεινώσε άκόμη περισσότερο. 'Αλλωστε, από την στιγμή που τον είδε να μπαίνει καθόταν πάνω σε ένα κρεβάτι.

— Τι νάκανε; Νά του φερθί ευγενικά και να τον περιποιηθί, όπως έπεδάλλετο; Θάταν το ίδιο σαν να τον ένεθάρρυνε να ξανάρθη. Νά τον έδωχνε πάλι με τον τρόπο της; Έλα που θάκανε την ευκαιρία να μάθη τί πήγε να κάμη στο σπίτι τους την δραματική εκείνη μέρα! Και ή Βέρα ήθελε πολύ να μάθη τί είδους δαμοί υπήρχαν μεταξύ του πατέρα της και του καταδίκου εις θάνατον. 'Επίσης ήθελε να μάθη τί φρονούσε για τον θάνατο του Σαρλάκ.

— 'Η δεύτερα άποψις υπερίσχυσε. Χαρμόγελο λοιπόν με το γλυκυτέρο της χαμόγελο και είπε του νεαρού δικηγόρου:

— Αυτούμαι κύρις που δεν έχω να σ'α προσφέρω τίποτα... Ούτε ένα τσιγάρο...

— Δεν με δυσαρεστεί διόλου αυτό, δεσποινίς. Μ' εκπλήττει όμως εύχολοστα, σ'α βεβαιώ και πάλι — ότι ένα μοντέρνο κορίτσι, σαν και σ'α, που ζ'η μόνον του και ο δικηγόρος τόνισε αυτές τις λέξεις, δεν καπνίζει και δεν

έχει σπίτι του ούτε μια μπουτίλλια κοινά. Τουλάχιστον!

— Εκείνη γέλασε χαριτωμένα. Γέλασε και ο Μάρκ Βαλλέ. Ο πάγος είχε σπάσει.

— 'Η έλλειψις τσιγάρου και λιγερ δεν θά μ'α έμποδισή, φαντάζομαι, να κουβεντιάσουμε λιγάκι, είπε πρώτος ο Βαλλέ.

— Κάθε άλλο, απήντησε ή Βέρα, μόνο που καθώς έχω πολλή δουλειά να ετοιμάσω, θά μού επιτρέψετε μιλώντας να εργάζομαι κιόλας.

— Πολύ ευχαρίστως!

— 'Η Βέρα πήρε ένα θαυμάσιο μεταξωτό κομπινάκιζον και άρχισε να το καντ'α. Έπεκράτησε μία ολιγόστιγη σιωπή. 'Ασφαλώς ο Μάρκ Βαλλέ δεν ήξερε πώς ν' άρχισή. 'Η Βέρα έπωφεληθί της άμχανίας του για ν' άρχισή αυτή τις ερωτήσεις.

— Είχατε δίκιο, είπε σε λίγο, να χαρακτηρίσετε μία θανατική έκτελεση ως το φριχτότερο θέαμα που μπορεί να γίνη. Άκόμη με καταδιώκει ή ανατροχιαστική εκείνη σκηνοθεσία που είδα στην πλατεία Βασιλλίης. Και εύχως ότι δεν έγινε ή έκτελεσις. 'Ηταν προτιμότερο για τον δυστυχισμένο μελλοθάνατο που πέθανε προτού τον οδηγήσουν στην λαμυρή. 'Αλήθεια, όμως, πώς δεν κατώρθε ο δωρ Ναδύλωφ να επιτύχη γι' αυτόν την χάρη που εξήτησε; Είνα άνθρωπος με μεγάλες σχέσεις και με επηροή...

— Άλλά και για ποιο λόγο πάλι, να ενδιαφερθί αυτός, ένας μεγάλος σοφός, με την τύχη ενός κοινού γκαγκστερ;

— Είσθε πολύ περίεργος, δεσποινίς, έκανε χαμογελώντας πονηρά ο νεαρός δικηγόρος. Εσχνατε το επαγγελματικόν άποροητον;

— Ένα άργυρόχο γέλιο ακούστηκε:
— Έχετε δίκιο, είπε ή Βέρα, το είχα ξεχάσει. Πήτε μου όμως, πώς συνέβη να πεθάνη έτσι ξαφνικά ο Ζάν Ριττέ εκείνος;

— Και εγώ δεν μπόρεσα να καταλάβω.

— Μά, θάρρω και κάποιος άλλος μυστηριώδης θάνατος άκόμη συνέβη, στο σπίτι του γιατρού αυτού. 'Ενας χημικός, πώς τον λέγανε...

— Σαρλάκ...

— Ναί, Σαρλάκ. Πέθανε ξαφνικά μέσα στο εργαστήριό του δορός Ναδύλωφ, και υπό δραματικές συνθήκες.

— Ο Μάρκ Βαλλέ σηκώθηκε και πλησιάζοντας στο τραπέζι, μπρος στο όποιο δούλευε ή νέα, ακούμπησε τ'α χέρι του και είπε, καθώς έσκυβε προς την Βέρα:

— Και πώς το ξέρετε εσείς αυτό;

— Μά... από τις έφημερίδες... έκανε παραμυθιό κάπως ή Βέρα.

— 'Α! Από τις έφημερίδες... έκανε με μυστηριώδη φως ο Βαλλέ, που είχε αντιληφθί την ταραχή της νέας.

— Δεν μάθατε, λοιπόν, τίποτα και γι' αυτό; Ερώτησε ή Βέρα υπερινκύνοντας την συκίνησή της.

— Όχι...

Κουβέντιασαν έτσι μία ώρα άκόμη, και στο τέλος ή Βέρα διαπίστωσε ότι δεν είχε μάθε τίποτα περισσότερο απ'ότι ήξερε προτού δεχθί τον επισκέπτη της.

— Ο Μάρκ Βαλλέ σηκώθηκε κι' έφυγε, ρωτώντας αν θά μπορούσε να ξανάρθη.

— 'Η Βέρα, τον διεδαιώσε ότι εύχαρίστως θά τον ξανάβλεπε.

Την ώρα που ο νεαρός δικηγόρος περνούσε το κατώφλι της πόρτας, είδε ένα λευκό πραγματάκι να εξέρχεται από το ψαθί. 'Εσκαψε και το πήρε. 'Ηταν ένα κομμάτι χαρτί διπλωμένο στα τέσσερα. Ο Βαλλέ θά επιθυμούσε πολύ να έδωζε στην τσέπη του αυτό το χαρτί, το βλέμμα όμως, της νέας που τον παρακολουθούσε, τον ανάγκασε να στραφή πίσω και να δώση το σημείωμα στην δικαιούχο του.

— Όταν ο δικηγόρος έφυγε, ή Βέρα ένοιξε το χαρτί. 'Ηταν το σημείωμα που της είχαν αφήσει οι δυο μαύροι. 'Ελεγαν:

«Είναι ανάγκη να παρευρεθίς άποψε στην ιεροτελεστία των Σαββάτων. 75 δόδς Μπαινιέρ. Εκείνος σε αγαπά και θά σε περιμένη». 'Αντι ύπογραφης υπήρχαν τ'α μυστηριώδη αυτά σημεία: II II II O O O.

Όπου ο 'Ανρϋ Μελμπούρν γίνεται... διαρρήκτης

— 'Η Λίνα Μπαρέλλι δεν είχε το χάρισμα της διαισθήσεως. Αυτό ήταν το άσθενές της σημείο. Προέβλεπε τους κινδύνους που την έπαπειλούσαν, μονάχα όταν θοισκότανε πολύ κοντά της. 'Η άδυναμία της όμως αυτή είχε ως αντίσθμισμα την δυσπιστία της για το κάθε τι, την καχυποψία της, που την έκαμνε να λαμβάνη πάντοτε τ'α μέτρα της, κι' όταν άκόμη κανένας κίνδυνος δεν την άπειλούσε. 'Υπακούοντας στο ένστικτό της αυτό, ή Λίνα, είχε βάλει να της φτιάσουν στο μέγαρο των εργασιών Σαρλάκ, όπου ήταν και ή κατοικία του χημικού, ένα μυστικό δωμάτιο, του οποίου κανένα εξωτερικό σημείο δεν προέδιδε την ύπαρξή και στο όποιο έμπαινε μονάχα ή ίδια. Μέσα στο δωμάτιο αυτό είχε δεχθί εκείνη την νύκτα τον Ναδύλωφ. Ο γιατρός είχε άρνηθί στην αρχή να δεχθί την πρόσκλησή της να την επισκεφθί, κατόπιν όμως, και υπό την άπειλή των άποκαλύψεων που πάντα επέσειε ή σατανική αυτή γυναίκα σαν σπάθι δαμόκλειο, επάνω από το κεφάλι του Ναδύλωφ, ανέδωκε.

— Ο 'Ανρϋ Μελμπούρν, δεν ήξερε φυσικά, τίποτα για την συνάντησή αυτή ή τύχη όμως τώφερε, ώστε να βρίσκαται εκείνο το βράδυ στο σπίτι της Ζορζέτας και να παρακολουθί — όπως το έκαμνε συχνά, από την ήμερα που γνωρίστηκε τόσο καλά με την ένοχό του, — τ'α άπειναντι εργατήρια Σαρλάκ.

— Δεν ήταν όμως εκεί έντελώς στην τύχη, ο 'Ανρϋ. 'Επρόκειτο να κάμη εκείνη την νύκτα τον διαρρήκτη, μπαίνοντας κρυφά μέσα στο σπίτι του μακαρίτη του χημικού, για να ιδή πώς περνούσε τις νύχτες της ή χήρα του χημικού και για να κάμη μια μικρή έρευνα από την οποία καί, έλπίζε να ώρεληθί. Μ' όλην όμως, την επαφροσύνησή του, δεν είχε ιδί τον Ναδύλωφ να μπαίνει. 'Η Λίνα είχε φροντίσει να τον μπάση από μια μυστική πορτούλα που ήταν στο πίσω μέρος του κτιρίου.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ—ΣΒΕΝ άφησε μιá βαρεία διαστήμια καθώς έκανε νά γυρίση από το άλλο του πλευρό και ένοιωσε εκείνον τόν καταρμένο πόνο, πού τόν κρατούσε πέντε ολόκληρους μήνες κατάκοιτο. Είχε παραδοθή σέ τόσο ώριμες σκέψεις, είχε αφήσει τό μνημονικό του νά γυρίση σέ τόσο παλιά και τόσο περασμένα χρόνια, πού είχε ξεχάσει, γιά μιá στιγμή ότι ή'αν όγδόντα χρονών, ότι είχε κάποιον πόνο και ότι είχε πέσει, στό κρεβάτι από τό όποιο δέν θά ξαναστηριωνόταν πιά, παρά μονάχα την ήμέρα πού θά έρχονταν νά τόν πάρουν γιά νά τόν πάνε εκεί πού καταλήγουν όλοι οι θνητοί. 'Η γυναίκα του, ή κυρά-Ματίλντα, πού μέ τά έδω-μήντα δύο της χρόνια ήταν πολύ πιά νέα απ' αυτόν, τά άγόρια του, οι κόρες του, οι υψάδες του, οι γαμπροί του και όλοι όσοι μπαίνονόγιναν στό σπίτι του— και ήταν δόξα τω Θεώ, πάντοτε άνοιχτό τό σπίτι του— τόν παρηγορούσαν λέγοντάς του ότι θά περνούσε τό κακό και ότι θά ξαναπήγαινε μέχρι κάτω, στην παραλία, γιά ν' άγναντέψη τά θαποράκια και τά καίκια πού πηγαινοέρχονταν άκούραστα γιά τό ψάρεμα. Μά ό Μπαρμπα-Σβέν τή έφερε, κι' άν δέν τή έφερε τό καταλάβαινε. 'Όχι. Δέν θά ξανάδλεπε από κοντά την παραλία, δέν θά ξανάδλεπε τή σαρόέλλα νά ξεφορτώνεται σπικταριστή από τά ψαροκάικα. Δέν θάδλεπε πιά παρό μονάχα τούς τέσσερις τοίχους του, ως την ήμέρα πού θά έπαυε νά βλέπη. Και νά συλλογιέται πώς ήταν παρμωνή της Πρωτοχρονιάς.

Τί γρήγορα πού είχαν αλλάξει αλήθεια τά πράγματα. Πέρυσι τέτοιοι καιρό, ήταν κόμη κοτσονάτος, και είχε κάνει τόν συνηθισμένο του γύρο, από σπίτι σέ σπίτι, περιμένοντας τά μεσάνυχτα, γιά νά καταλήξη στού φίλου του τού Κάρλσον. 'Εκεί άρχιζε πάντοτε κι' εκεί τελείωνε τό πραγματικό πρωτοχρονιάνιο γλέντι.

Σουηδική φιλολογία

'Η πρωτοχρονιά του μπάρμπα ΣΒΕΝ

'Η «γύρα» πού έκανε ό μπάρμπα-Σβέν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, άρχιναγε πάντοτε από τό σπίτι του Χούκεν, πού πούλαγε σέ όλο, τόν άλλο κόσμο τά νοθευμένα του ποτά αλλά κρατούσε γιά τόν εαυτό του και γιά μερικούς φίλους ό,τι καλύτερο και άγνότερο υπήρχε στόν κόσμο. Κατά τις όκτώ τώ βράδυ έφθανε μαζί μέ τόν Χούκεν, και μέ μερικά διαλεγτά μπουκάλια, στού φαρμακοποιού, τού Νίλσον πού, καθώς τού έλεγαν πειράζοντάς τον, δέν είχε ποτέ στού φαρμακείο του καθαρό οινόπνευμα, έπειδή τό έπινε. 'Από εκεί τραβούσαν και οι τρεις μαζί, ό μπάρμπα-Σβέν, ό Χούκεν και ό Νίλσον, γιά τό σπίτι τού πάστορος, τού σεδασιμωτάτου Γκούναρσον. Τό είχαν σέ κακό νά μ'ην περάσουν νά ιού είπουν μιá καλησπέρα και ν' άκούσουν την παπαδιά νά τόν λέη, σκεδόν πάντοτε μέ τά ίδια λόγια, ότι μπορεί νά δέχεται, στό σπίτι όσον κόσμο θέλει, αλλά δέν, κάνει νά θγαίνη έξω τόσο άργά, όταν μάλιστα όλοι οι δρόμοι ήταν γεμάτοι χόνι. 'Ο πάστορ συμφωνούσε άπόλυτα μέ την γυναίκα του, αλλά της έλεγγε ότι αυτό δέν γινόταν παρά μονάχα μιá φορά τόν χρόνο— την παραμονή της Πρωτοχρονιάς— την καλινύκτιζε και ακολουθούσε τούς άλλους τρεις στην λίγο ποίν τά μεσάνυχτα στού Κάρλσον, επόμενη επίσκεψη. 'Ετσι, όταν έφθαναν είχαν γίνει κιόλας καμιά δεκαριά. Καθώς έφανε μαζί του και «κάτι διαλεγτό», «κάτι πού δέν τή είχαν ξαναπιή άλλη φορά», κι' άς τό έπιναν κάθε χρόνο και περισσότερες μάλιστα φορές μέσα στόν χρόνο.

Στού Κάρλσον γινόταν ή μεγάλη ιερωτελεστία. 'Εβαζαν επάνω, στην φουντωμένη σόμπα τόν μεγάλο τέντζερε μέ τό γλυκό κρασί. Οι σταφίδες, ή κανελία, τά μοσχοκάρυδα, τά γαρύφαλλα και όλα τ' άλλα μπαχαρικά έμπαιναν μέσα από την άρχή. Και μόλις έπαιρνε τό κρασί την πρώτη βράση, έριχναν μέσα τό κονιάκ και την ζάχαρη.

—Σβύστε τά φώτα, πρόσταξε ό Κάρλσον, πού έστρεξε μπροστά στην σόμπα μέ την μεγάλη, άστρμένη κουτάλα στό γέρι.

Τό «τα» έσβυναν. Και τότε άναβε ό Κάρλσον ένα σπύτο, τό κρατούσε επάνω από τή άχνιστό μίγμα και στην στιγμή ξεπηδούσε μέσα από τόν τέντζερε μιá τεράστια φλόγα. 'Η κουτάλα τού Κάρλσον, βούταγε μέσα στό φλογόμενο μίγμα, ξανάβαινε, σηκώνόταν ψηλά, παίρνοντας μαζί της ένα κομμάτι από την φλόγα πού, καθώς άδειάζε πάλι μέσα στο δοχείο, φάνταζε σαν κατασράκτης από φλόγες.

— 'Ε! Κάρλσον. Φτάνει πιά. 'Οα καηόλο τώ οινόπνευμα και θά πουμε κανα-ρο ζαχαρόνερο, φωνάζε ό Χούκεν.

Και ό Κάρλσον, σαν νά περίμενε αύ την την συμβούλη, σκέπαζε την φλόγα μέ τό καπακι και άρχιζε ύστερα νά γεμίξη τά ποτήρια, χωρίς νά ξεχάση νά βάλη μέσα στο καθένα τους και ένα κουταλάκι γιά νά μή σπάσουν.

'Όλα αυτά τα θυμόταν καλά, ό μπάρμπα-Σβέν. Τό μόνο πού δέν μπορούσε νά θυμηθή ποτέ τόν, ήταν ποιάν ώρα γύριζε στο σπίτι του. Και τό χειρότερο είναι ότι δέν μπορούσε νά τού τό είπη κανείς, έπειδή και όλοι οι άλλοι της συντροφιάς ήταν στην ίδια κατάσταση και έπειδή ή γυναίκα του και όλοι οι άλλοι μέσα στό σπίτι, άπόφευγαν νά μιλήνε γιά την «Πρωτοχρονιάτικη γύρα» τού πατέρα.

Τό ρολόι της εκκλησίας χτύπησε ένδεκα. 'Εώρα θά ξεκινούν από τού Μπράντι γιά τού Βέντελ» συλλογίσθηκε ό μπάρμπα-Σβέν. Τους μέτρησε μέσα στο μυαλό του. 'Οα ήταν έπτά. 'Οα πήγαιναν νά παραλάβουν τόν Χάρπεργκ, από εκεί θά έλεγαν μιá καλησπέρα στην κυρά τού Λόγκβιστ γιά νά παραλάβουν τόν άνδρα της, και στις δώδεκα παρά τέταρτο θά έφθαναν στού Κάρλσον. 'Οα ήταν έννα. 'Ο δέκατος, ό μπάρμπα-Σβέν, θά έλειπε αύτην την χρονιά.

Στριφογύρισε μιá-δύο φορές στο κρεβάτι του, ξεχνώντας τούς πόνους πού τόν βασάνιζαν. Σαν νά τού φάνηκε υάλιστα ότι δέν πονούσε εκείνο τό βράδυ. 'Εβγαλε τό ένα πόδι από τό κρεβάτι. 'Υστερα και τό άλλο. Στάθηκε όρθός. Μπιά! Δέν πονούσε. Μά κι' άν πονούσε λιγάκι, τί σημασία είχε; Σύρθηκε σιγά-σιγά ως την ντουλάπα, άνοιξε, φόρεσε την βαρεία του γούνα, τις φοδραρισμένες μπότες, πήρε τό μπαστούνι του και κατέβηκε σιγά-σιγά τις σκάλες. Πονούσε; Ποιός τόν έφερε;

Τό σπίτι τού Κάρλσον δέν ήταν και τόσο μακριά. Μά τού μπάρμπα-Σβέν τού φάνηκε άτελείωτος ό δρόμος. Κάθε δύο βήματα στεκόταν, έπαιρνε μιá θαυσια άνάσα, βλαστημούσε την ώρα πού είχε ξεκινήσει, έπαιρνε την απόφαση νά γυρίση πίσω, μά όλο και τραβούσε μπροστά του και ξαφνικά σωριάστηκε κατά γής, μέσα στο χόνι.

— 'Οα σβύνουνε τά φώτα, συλλογίσθηκε καθώς τόν έζωνε τό σκοτάδι.

'Ακουσε γιά μιá ή δύο φορές άκόμη τά γέλια και τά ξεφωνητά. Τού φάνηκε μάλιστα ότι άνάμεσα στις άλλες φωνές, ξεχώριζε και την δική του. 'Υστερα άποκοιμήθηκε γιά πάντα.

ΠΕΡ ΜΑΛΒΙΝ

Ευδυμο διηγημοτάκι

'Ενα κ όλπο

Η ΤΑΝ παραμονές Πρωτοχρονιάς. Η μεγάλη λέσχη τού Μόντε Κάρολο ήταν γεμάτη κόσμο. Οι παίκται ήσαν άφωτισμένοι στο καινήδι τους και ή γενική σιωπή δέν διενόπτετο παρά μόνον από τά θορυδώδη άστεία μιás παρέας νεαρών και από την μονότονη φωνή τού γκρουπιέρη.

— 'Ολίγη ήσυχία κύριοι! είπε ένας παίκτης πού έκανε.

— Τό παιχνιδι σας, κύριοι... ειπεν ό γκρουπιέρης.

'Ο άτυχος παίκτης έβαλε δύο χιλιάδικα στο ταμλώ του. 'Εχασε. 'Εριξε άλλα δύο χιλιάδικα. Ξανάχασε.

— Τί άτυχία! ειπε. Πόσο πάει ή μάγκα σας; ερώτησε τόν μαγκιέρη.

— 'Οχτώ χιλιάδες φράγκα περίρίπου.

— Δέκα χιλιάδες ά-σεβά, τά πάτε; ειπε ρίχνοντας μιá δέσμη χιλιοφράγκων επάνω στο πράσινο τραπέζι.

— Μάλιστα! απήντησεν ό μαγκιέρης και έμοίρασε χαριά.

— 'Εχασα! ειπεν ό άτυχος παίκτης. 'Αρετά γιά σήμερα...

— 'Επιτρέψατέ μου νά παρουσιάσω: 'Ο λοχαγός ντ' 'Αντραίγκ, τού ειπε τότε ό μαγκιέρης, ένας παλαιός παίκτης πού είχε χάσει τη μισή περιουσία του στο μακαροά. 'Οα σας δώσω τη ρεβάνς σας εύχαρίστως, όταν θελήσετε.

— Σας εύχαριστώ, κύριε... ειπεν ό νέος. Και άφου χαιρέτησε, έφυγε άπό τή λέσχη.

Τήν άλλη μέρα, στις όκτώ τώ πρωί ένας κύριος σεβάσιμος, μέ άφρογο παρουσιαστικό και παρασημοφορημένος, έζηήτησε νά μιλήση στόν λοχαγό ντ' 'Αντραίγκ.

— Κύριε, τού ειπεν ό γέρος μόλις μπήκε στο δωμάτιό του, σας ζητώ συγγνώμη πού σας ένοχλώ τέτοια ώρα... Δυστυχώς όμως— κι' έδω ό γέρος άνεστέναξε— έρχομαι νά εκπληρώσω ένα θλιβερό καθήκον...

— 'Εχω ανάγκη όλης της έπικειρίας σας. — 'Εξηγηθήτε, κύριε, απήντησεν ό λοχαγός, μη συνεργόμενος άκόμη από την εκπληξη του. Σας άκούω...

— 'Ιδού περί τίνος πρόκειται: Χθές βράδυ, έπαίξατε χατιά μ' έναν νέο...

— 'Επαιξα μέ πολλούς νέους!

— 'Ο ένας απ' αυτούς είναι γιός μου. 'Εχασε είκοσι χιλιάδες φράγκα.

— Πράγματι. 'Επλήρωσε όμως.

— Τό παιδί αυτό θά πεθάνη τη μέτερα του κι' έμένα. Τό πάθος της γαρτοπαίξιας θά τόν καταστρέψη. Σας έδωσα είκοσι χαρτονομίσματα τών χιλίων σόάγκων...

— 'Αντιδώς.

— Αί! λοιπόν, κύριε, τά χαρτονομίσματα αυτά είναι πλαστά! Σας φέρνω ισόριθμο ποσό γιά νά σας τ' αλλάξω και σας ίκετεύω νά κρατήστε μυστική την θλιβερή αυτή ιστορία. 'Αν μιλάιναν τό παραμικρό, ή μητέρα του και οι δύο του άδερφές θά πεθαίναν!

— Κύριε, απήντησε ό λοχαγός μέ συμπόνια, δέν θά πώ σέ κανέναν τίποτε. Σας δίνω τό λόγο μου γι' αυτό... Σας λυπούμαι κατάκαρδα...

Τό ίδιο βράδυ ό λοχαγός ντ' 'Αντραίγκ έπήγε, όπως συνήθως, στη λέσχη. Φαντάζεσθε την εκπληξη του όταν τό πρώτο πρόσωπο πού συνήντησε όταν μπήκε στην αίθουσα τού μπακαρά, ήταν ό χθεσινός νεαρός συμπαίκτης του, ό οποίος μάλιστα φαινόταν σά νά τόν περιμένη.

— 'Ιντώρα ίστέ μπουναμά ένεταί... — 'Αί... 'Αναντίμ!... 'Ιμπουναμά; — 'Εβεί!...

— 'Εφέτος γιόκ μπουναμά Τακού! 'Ιπόλεμο έκε, μπουναμά γιόκ...

— 'Εγκώ ήτέλω μπουναμά!... — 'Εγκώ Τακού! μπουναμά έφέτος ντέν ήσέρω, άμά άφου ήτέλης άλασμένο άτρί ντιό του νά μή ένεταί...

— Τί τά κήνης έμένα άρεσμένο; — Ντέν ήσέρω... άμά ζέ τρούβε ραί!...

— 'Ιστέ, Τακού! ύναίκα ντιό μου, ιμπουναμά ήτελε, άμά παράντες γιόκ... 'Ιτσέπη ντιό μου πανί-πανί ένότανε, ίστέ ιντρώμο πά'αμένο ένόμουνα, σκεπταμένο έκανα, τί ιμπουναμά ά'ορασμένο νά ικάνω...

Τό ύ-τ-α-ο-5, ένα ιντέα κεφάλι ντιό μου ένότανε. 'Ιστέ Τακού! φοβισμένο από μπουκαρντισμό ένεταί... 'Ιπλατεία 'Ομόνοια ιτσουβάι! άμο ένότανε, ίπό μπουκαρντισμό νά ιφυλάη.

Νύχτα-νύχτα, ίσκατενιό ένότανε ιπλατεία, πά'αμένο εγκώ ικουρά-ικουρά, ένα ιτσουβάι βουτημένο έκανα... ίστέ, άπρε ίσπίτι ντιό μου ένόμουνα άρούμενο.

— Τακού!... φωναμένο έκανα!... —Καραμπέ!... 'Ιντώρα ντιό μου ι-φεμένο έκανες;

— 'Εβεί Τακού!... 'Εγκώ Καραμπέ! άντρα ιντιό σου, γκαρ ντί εγκώ έσένα ικάνω από Μουσιό Μουσσολίνι...

— Γκαρ ντί; — Γκαρ ντί κουζού!... 'Ιντώρα ντιό μου ίστέ, γκαρ ντί έσένα ικάνει... Βουαλά!...

— 'Ανάν!... 'Αμα Τακού! ύναίκα ντιό μου ίντε ιτσουβάι! άμο ιμπουναμά έ-ξω-φινών ένότανε, ίστέ ιτσουβάι έρια ντιό της, άρπαγμένο ικάνει, ικεφάλε ντιό μου, γκαπ-γκούπ ιντύπαι!...

— 'Ανάν!... 'Ανάν Τακού! Τακού! φωναμένο έκανα... Κρόνια πολλά νά ένεταί...

— 'Ανάν Τακού! άκούσμένο γιόκ... 'Ιστέ ικεφάλε ντιό μου ικαρούπαλο μέ'άλο ένότανε, παρσοκρονιά ικεβόβει, ικυλό-βι-νέο περασμένο τά ικάνω.

Κρόνια πολλά νά ένεταί! 'Ανάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕ

Σημειωμοτάριος μου

'Ο μπουναμάς

— 'Αίκα ντιό μου, Τακού! έμένα είπε:

— Καραμπέ, αύριο ίστέ Παρτοχρονιά ένεταί, πρεμιέ ντέ λ' άν. τί ιντώρα έμένα τά ικάνης;

— 'Ιντώρα μιν-τώρα φίλν φιστίκ εγκώ ντέν ήσ-τέρω...

— 'Ιντώρα ίστέ μπουναμά ένεταί...

— 'Αί... 'Αναντίμ!... 'Ιμπουναμά; — 'Εβεί!...

— 'Εφέτος γιόκ μπουναμά Τακού! 'Ιπόλεμο έκε, μπουναμά γιόκ...

— 'Εγκώ ήτέλω μπουναμά!... — 'Εγκώ Τακού! μπουναμά έφέτος ντέν ήσέρω, άμά άφου ήτέλης άλασμένο άτρί ντιό του νά μή ένεταί...

— Τί τά κήνης έμένα άρεσμένο; — Ντέν ήσέρω... άμά ζέ τρούβε ραί!...

— 'Ιστέ, Τακού! ύναίκα ντιό μου, ιμπουναμά ήτελε, άμά παράντες γιόκ... 'Ιτσέπη ντιό μου πανί-πανί ένότανε, ίστέ ιντρώμο πά'αμένο ένόμουνα, σκεπταμένο έκανα, τί ιμπουναμά ά'ορασμένο νά ικάνω...

Τό ύ-τ-α-ο-5, ένα ιντέα κεφάλι ντιό μου ένότανε. 'Ιστέ Τακού! φοβισμένο από μπουκαρντισμό ένεταί... 'Ιπλατεία 'Ομόνοια ιτσουβάι! άμο ένότανε, ίπό μπουκαρντισμό νά ιφυλάη.

Νύχτα-νύχτα, ίσκατενιό ένότανε ιπλατεία, πά'αμένο εγκώ ικουρά-ικουρά, ένα ιτσουβάι βουτημένο έκανα... ίστέ, άπρε ίσπίτι ντιό μου ένόμουνα άρούμενο.

— Τακού!... φωναμένο έκανα!... —Καραμπέ!... 'Ιντώρα ντιό μου ι-φεμένο έκανες;

— 'Εβεί Τακού!... 'Εγκώ Καραμπέ! άντρα ιντιό σου, γκαρ ντί εγκώ έσένα ικάνω από Μουσιό Μουσσολίνι...

— Γκαρ ντί; — Γκαρ ντί κουζού!... 'Ιντώρα ντιό μου ίστέ, γκαρ ντί έσένα ικάνει... Βουαλά!...

— 'Ανάν!... 'Αμα Τακού! ύναίκα ντιό μου ίντε ιτσουβάι! άμο ιμπουναμά έ-ξω-φινών ένότανε, ίστέ ιτσουβάι έρια ντιό της, άρπαγμένο ικάνει, ικεφάλε ντιό μου, γκαπ-γκούπ ιντύπαι!...

— 'Ανάν!... 'Ανάν Τακού! Τακού! φωναμένο έκανα... Κρόνια πολλά νά ένεταί...

— 'Ανάν Τακού! άκούσμένο γιόκ... 'Ιστέ ικεφάλε ντιό μου ικαρούπαλο μέ'άλο ένότανε, παρσοκρονιά ικεβόβει, ικυλό-βι-νέο περασμένο τά ικάνω.

Κρόνια πολλά νά ένεταί! 'Ανάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕ

Ταβουλάρης

Η περιπετειώδης ζωή ενός παράξενου ήθοποιου

11ον

Πραγματοποιήσεις όνειρων και περιπέτειες.

ΝΙΟΝΙΟΣ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ και η Σοφία χήρα Πανά έσκέφθησαν πολύ γα να εύρουν πώς θα κάτρωθον να απομακρύνουν τον επίμονο άντεραστή. Έπρεπε ν' αποφύγουν όλους τους σκοπέλους και να φθάσουν αίστως στο λιμάνι της ετυχίας τους: στον γάμο.

Μετά πολλές ανταλλαγές γνωμών, αποφάσισαν να προσποιηθώ η Σοφία ότι δεν ξέρει τίποτε για τις εργασίες του θιάσου και στο μεταξύ να ετοιμασθούν για να φύγουν μαζί με τον θίασο στην Μυτιλήνη. Συγχρόνως να συναντήση τον Μαλακώστην και να τον πείση ότι ο Ταβουλάρης επρόκειτο να παντρευθώ την δίδα Σ. και να δείξη αδιαφορία για την απόφαση αυτή του Νιδνίου...

Έτσι και έγινε. Ο Μαλακώστης έπεισθη ότι ο Νιδνιος παντρεύεται με άλλην και ότι η Σοφία δε ενδιαφέρεται πια για τον άπιστο πρώην φίλον της... Όταν έτσι το ζήτημα έκανονίσθη, ο Νιδνιος, η Σοφία και όλος ο θίασος έφυγαν ξαφνικά για την Μυτιλήνη. Εκεί έδωσαν δύο παραστάσεις. Και συγχρόνως έσχεδιάσαν πώς θα καταρτισθώ τελικώς ο θίασος και πώς θα γίνουν όλες οι ετοιμασίες για να εμφανισθώ στην Ζάκυνθο. Εκεί ο Ταβουλάρης έσκόπευε να εμφανισθώ με δικό του θίασο.

Αφού όλα έκανονίσθησαν στην Μυτιλήνη, ο Νιδνιος μαζί με την χήρα Σοφίαν έφυγαν για την Πόλη και από εκεί για την νήσο Πρίγκηπο. Εκεί, μέσα στις μαγείες της φύσεως, πλάι στα όρη αιώνια ακρογιάλια της Προποντίδας, έτέλειαν τους γάμους των.

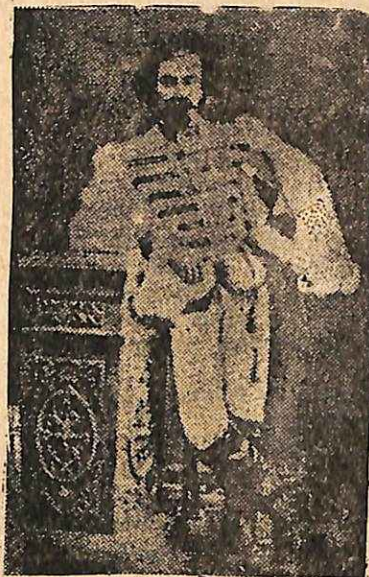
Έπειτα οι νεόνυμφοι ξαναγύρισαν στην Μυτιλήνη. Από εκεί έπλησαν και τ' άλλα μέλη του θιάσου και έφυγαν για την Κεφαλλονιά. Τό ζεύγος Ταβουλάρη είχε συγκεντρώσει εκείνη την εποχή 150—200 λίρες Τουρκικές (χρυσές), που θα αποτελούσαν το κεφάλαιον της μελλοντικής θεατρικής εργασίας των.

Από την Κεφαλλονιά ο θίασος παρέλαβε και τον καλλιτέχνην Περικλήν Αεζαντινόν, που ήτο περίσημος κωμικός συμπλόκων. Από τ' άλλα μέλη του θιάσου μερικά έμειναν στην Αθήνα.

Όλος ο θίασος τέλος συγκεντρώθη στην Ζάκυνθο. Απετελείτο από τις καλλιτέχνιδες Σοφία Ταβουλάρη, Ιωάνναν Νικηφόρου και τις αδελφές Σοφία κι Ελένη Σαμώτου και από τους καλλιτέχνες Νιδνιο, Ταβουλάρη, Σπύρον Ταβουλάρη, Γ. Νικηφόρο. Άντ. Τασόγλου, Γ. Ρετινιώτην και μερικούς άλλους. Στην Ζάκυνθο οι παραστάσεις άρ-

χισαν με μεγάλην επιτυχία. Ο θίασος όνομάσθη αλαϊκός τεχνικός θίασος. Όλοι οι καλλιτέχνες του έπαιρναν περίπου τα ίδια μερίδια από τα κέρδη. Μονάχα η πρωταγωνίστρια Σοφία Ταβουλάρη έπαιρνε κάτι περισσότερο για τις πολυξόδους τουαλέττες της.

Ο θίασος Ταβουλάρη έδωσε τότε στην Ζάκυνθο πενήντα περίπου παραστάσεις. Κι έπαιξε έργα που γα πρώτη φορά έπαιζοντο τότε σ' Ελληνική γλώσσα. Άνάμεσα α' αυτά ήταν ο «Πενάντης» και ο

Ο ήθοποιος Α. Αλεξιάδης με τον όποιον συνειργάσθη επίσης ο Ταβουλάρης, σ' έναν από τους γάμους του.

«Ρουί-Μπλάς» του Ουγκώ, η «Λουίζα Μύλλερ» του Σίλλερ, η «Μήδεια» του Ντέλλα Βάλε δουκός Βεντινιάνο, που την είχε παραφράσει ο Ιωάννης Ζαμπέλιος, η «Ζωή ενός χαρτοπαίκτη» του Ντυκάν, μερικές κωμωδίες του Γκολδόνι και άλλα. Η σειρά των παραστάσεων είχε λαμπρά επιτυχία.

Κατόπιν από τις παραστάσεις της Ζακύνθου, ο θίασος άπεφασίσθη να παίζη στο Άργοςτόλι της Κεφαλλονιάς και κατόπιν στην Αθήνα. Τότε μετωνομάσθη ο Ταβουλάρης θίασος επί το Έλληνγο-πρεπέστερον «Ο Θέσπις» και έτοιμασε νέα έργα. Ο αδελφός του Νιδνίου Σπύρος Ταβουλάρης έπλησε στην Κεφαλλονιά και ένοίκιασε το θέατρο του Άργοςτολίου. Συγχρόνως ο Νιδνιος συνεννοήθη με τον ένοικιαστήν του θεάτρου Μπούκουρα της Αθήνας, Αζάκη, για να έλθη κατόπιν ο θίασός του να παίζη στο θέατρό του. Ο Σπύρος Ταβουλάρης στο Άργοςτόλι, αφού ένοίκιασε το θέατρο, ένεργασε και πολλούς συνδουλητές και τα θεωρεία ένοικιάσθησαν για όλες τις παραστάσεις. Τα πράγματα επήγαιναν θα-

μάστε και ο Νιδνιος έτρεβε ένθουσιασμένος τα χέρια του...

Έδω η θεά Τύχη έπαιξε στον θίασο του Νιδνίου ένα άσχημο παιχνίδι.

Όταν όλα ήταν έτοιμα, ο θίασος μπήκε στο θαύρο στην Ζάκυνθο και πήγε στην Κεφαλλονιά. Μα όταν το θαύρο έπλησίασε στην ακρογιάλια του Άργοςτολίου, ο θίασος βρέθηκε μπροστά σε φρικιαστικό θέαμα. Η πόλη του Άργοςτολίου δεν υπήρχε! Οι καλλιτέχνες έτοιμαν τα μάτια τους. Τάχα έβλεπαν δεινό;

Στο πλοίο δεν εζύγωνε καμμία θάρκα. Ούτε ο Σπύρος έφαινετο για να εξηγήση τί συμβαίνει. Ούτε άνθρωπος έφαινετο στην ακροθαλασσιά...

Ο Νιδνιος ανέβη στην θέση του καπετάνιου κι έπλησε το τηλεσκόπιο. Τότε δέκρινεν ότι όλο το Άργοςτόλι ήτο έρημο! Το θέαμα της καταστροφής, όταν έπλησίασαν, παρουσιάσθηκε πιδ φρικιαστικό. Είχε γίνει φοβερός σεισμός, που κατέστρεψε την πόλη. Οι κάτοικοι είχαν φύγει στα γύρω βουνά. Σπίτια και θάρκες εγκατελείφθησαν από τον κόσμο... Απελπίσθια!

Τί θα έκαναν; Και το θαύρο εδιάζετο να φύγη για την Κέρκυρα...

— Ότι έχει καθένας σας, είπε τότε ο Ταβουλάρης, πάρτε τα άμέσως κι' εγώ θα σας φέρω δυο θάρκες να τα ρίξετε μέσα.

Ο πλοίαρχος ήταν ετυχώς ο φίλος και συμπολίτης του Νιδνίου, Μίμης Ριζάχος. Έδωσε λοιπόν στο Νιδνιο τη θάρκα του θαυρίου και δυο ναύτες. Μ' αυτή τη θάρκα πήγαν και λύσανε δυο άπό τις άφισμένες θάρκες και τις έσυραν στο πλοίο. Έρριξαν διαστικά μέσα στις δυο θάρκες στρώματα, σαντόνια, καπελιέρες, βαλίτσες, τέλος, τι είχαν και βγήκανε στην καταστραμμένη πόλη...

Τί θα γίνονταν, εκεί ο θίασος; Πώς να παίζη; Υπήρχε βέβαια η ελπίδα της εργασίας στην Αθήνα. Άλλα το κτύπημα ήταν σοβαρό.

Σε λίγο ο Σπύρος Ταβουλάρης έφθασε στην παραλία και βρήκε τον θίασο. Δεν υπήρχε τότε τηλεγράφος και δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να ειδοποιήση τον αδελφό του ότι έγινεν ο σεισμός και να μην πάη εκεί ο θίασος...

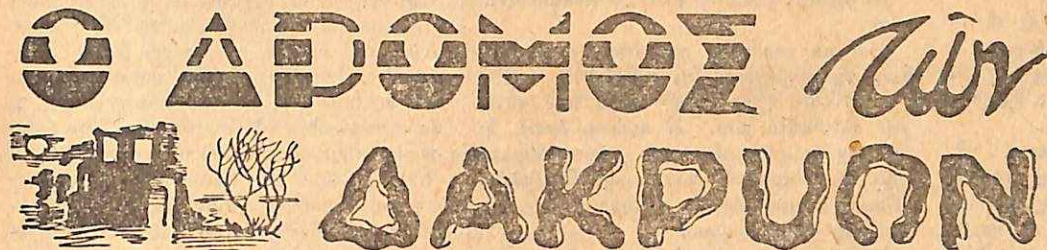
Έσπευσε, όμως ο Σπύρος να ειδοποιήση τους καλλιτέχνες να μη προχωρήσουν, μέσα στην πόλη γιατί οι σεισμοί εξακολουθούσαν κάθε δέκα λεπτά ή κάθε τέταρτο και διαρκώς πέφτανε οι τοίχοι και οι στέγες. Το μόνο καταφύγιο ήταν τα πλοία.

Μερικοί ήθοποιοι ανέβηκαν στο θαύρο του Ιγγλέση, που ήτο φίλος του Ταβουλάρη και η Ιωάννα Νικηφόρου η δεύτερη που ήταν σ' ενδιαφέρουσαν κατάσταση, από τον τρόμο και από την συγκίνησή της έγέννησε την νύχτα μέσα στο πλοίο. Στο ίδιο πλοίο έμειναν όλοι οι παντρεμένοι ήθοποιοί. Οι άλλοι, οι περισσότεροι, αφού δεν υπήρχε άλλη στέγη, ξενύχτησαν μέσα στα κενά θάρκα που ήταν στο ύπαιθρο, έξω από το τάλωρο...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Στο άλλο φύλλο: Ο θίασος «Θέσπις» στην Αθήνα και τον Πειραιά

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο πόνο του ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Κλοτίλδη ντ' Ωτφόρ, πυροβολεί χωρίς να θέλη, τον νεαρό Λαφιστόλ, που ζητά να την εκδίωξη εκμεταλλευόμενος ένα οικογενειακό της μυστικό. Ο σύζυγος της Κλοτίλδης, ανακριτής Δανιήλ ντ' Ωτφόρ, θεωρεί ως ένοχο τον συνταγματάρχη Σεβεράκ και υπό το πνεύμα αυτό τον ανακρί-

ΣΕΒΕΡΑΚ κύτταξε τον ανακριτή με άπορία:

— Άπειλά! Μάλιστα, αυτό είναι αλήθεια...

— Γιατί μου το κρύψατε;

— Δεν ήξερα ότι αυτό μπορούσε να σας χρησιμεύση.

— Θα σκεφθήκατε, αναμφιδόλως, ότι αυτό μπορούσε να προκαλέση την προσοχή της δικαιοσύνης...

Ο Σεβεράκ δεν άπληντησε άμέσως. Συλλογιόταν. Δεν έμάντευε άκόμα πού ήθελε να καταλήξη ο Δανιήλ. Ούτε καν στόν κόσμο αυτόν... Έχω πέντε τραύτον μια τέτοια κατηγορία.

Θυμήθηκε τα λόγια που είχε πη την προτεραια και φοβήθηκε μήπως δεν τα διετύπωσε καλά. Ήταν άνθρωπος φιλήσυχος και δεν ήθελε να έχη σκουτούρες. Άν λοιπόν τα λόγια του εκείνα εφθαναν στ' αυτιά της δικαιοσύνης, θα του δημιούργουσαν, άσφαλως, ζητήματα και για το λόγο αυτόν τα παραισιώπηρε.

— Άγαπητέ μου Δανιήλ, είπε, το βέβαιον είναι ότι έκανα άσχημα να μη σου τα πω όλα.

Και διηγήθηκε στον ανακριτή τη σκηνή που είχε άφηγηθώ στον κ. ντ' Ωτφόρ ο άστυνομικός διευθυντής Πασιουρό.

— Αυτά είναι όλα, είπε τελειώνοντας, σου το βεβαίω μεθ' όρκου.

— Έξοκολουθείτε να ψεύδεσθε! Είπε κοφτά ο ανακριτής.

Ο Σεβεράκ έγινε κατάχλομος και σηκώθηκε άπότομα.

— Δανιήλ, με προσβάλλεις!... Πρόσεξε στα λόγια σου!...

— Υπάρχει κάποια λεπτομέρεια που την λησιμονείτε έσκεμμένως κ. συνταγματάρχα, έξηκολούθησε ο Δανιήλ. Όταν ο Λαφιστόλ σας ήπειλησε... Όταν σεις του άπαντήσατε, προειδοποιώντας τον, ότι ή ύβρις του θα έτιμωρείτο πάραυτα, τί έκαίσατε;

— Τίποτε.

— Ο Ζυλ Ντοζόν, ο όπλοπόλης, ήλθε γρήγ' κι' έμεινε έπι άντελλόξατε τα προέκτασόν σας με κάποιο άλλο μικροτέρου δίσωστρώματος...

— Μάλιστα, το άναγνωρίζω, είπε ο Σεβεράκ με τσαγανή.

— Προηγουμένως είχατε λογοφέρει με τον Λαφιστόλ;

— Μάλιστα.

— Και την επάυριον ο Λαφιστόλ τραυματίζεται θανάσιμα στην Βιλδοντράν. Έθεάθητε κοντά στο πτώμα. Και ή σφαίρα που έβγαλαν από το κρανίο του Λαφιστόλ, είναι του αυτού διαμετρήματος με το πολύκροτο που πήρατε από του Ντοζόν. Καταλαβαίνετε;

— Όστε με θεωρείς ένοχο Δανιήλ;

— Ο ανακριτής δεν ελπε τίποτε. Άλλά ή σιωπή του ήταν πιδ τρομερή από τα λόγια που μπορούσε να πη.

— Δανιήλ! φώναξε ο Σεβεράκ προχωρώντας.

— Ο Δανιήλ γύρισε άλλου τα μάτια.

Και ο γέρω συνταγματάρχης, έξουθενώμενος, κάτωχρος, με χείλη τρεμάμενα, έπεσε στο κάθισμά του ψιθυρίζοντας:

— Δεν είναι δυνατόν, Δανιήλ, για σκέψου το!... Υποθέτω ότι δεν θα με ένοχοποιήσεις... Είμαι ένας καλός άνθρωπος!... Όμολογώ πως σεις, ή δικαιοσύνη σας... τα χαρτιά σας... τα δικόγραφα σας... μου προκαλούν κάποιο ένστικτο φόβο... Εγώ δεν έζησα μέσα στον κόσμο αυτόν... Έχω πέντε τραύματα, Δανιήλ... και είμαι ίππότης της Λεγεώνας της Τιμής... δεν είναι δυνατόν να πιστέψω, φίλε μου, ότι έδολοφόνησα τον άνθρωπο αυτόν!...

— Όχι, δεν είσθε δολοφόνος, είπε ο Δανιήλ με μεγάλη συγκίνηση. Και έπειδή είμαι βέβαιος, έπειδή θέλω να σας σώσω, έπειδή τον σκοτώσατε εύρισκόμενος έν άμυνη, γι' αυτό θα ήθελα να μου πητε την αλήθεια. Το ψέμα μπορεί να σας καταστρέψη. Η αλήθεια, και μόνη ή αλήθεια, σας το διαξέκομαι, είναι ή σωτηρία σας...

— Την έβριζε την αλήθεια... — Την έμαθα... Δεν μου την είπατε... — Δεν πιστεύω να είναι αυτή που νομίζεις!... — Αποδείξατέ μου το, φίλε μου!... Ο συνταγματάρχης έκανε κάποιο κίνημα άνυπομονής και είπε με τόνο τραχύ:

— Να το άποδείξω! Να το άποδείξω!... Μα πώς διάβολο θέλεις να το άποδείξω; Είναι αλήθεια πως άπέληξα τον Λαφιστόλ, αλλά δεν παρουσιάσθηκε ή ανάγκη να θέσω ελε τράβην τις άπειλές μου. Αυτό μόνο έχω να σου πω. Και είμαι άπόλύτως ελικρινής. Είπα στον άνθρωπο αυτόν: «Αν με προσβάλλεις θα σας σκοτώσω». Εάν τον συναντούσα, εάν με έόρατε, θα τον σκότωνα όπως του τότεξα. Άλλά δεν το έκανα. Δεν τον έσκότωσα ένώ. Εγώ είμαι ένας γέρος στρατιώτης. Ποτέ μου δεν είπα ψέματα.

Πρέπει να με πιστέψης Δανιήλ. Μα σκέψου το λοιπόν αυτό που κάνεις. Δανιήλ! Είμαι ή θάνατος της οικογενείας σου... Σε λίγες μέρες ο γιος μου θα γίνη σύζυγος της κόρης σου!...

— Άλλοιμονο!

— Όστε με θεωρείς ένοχο;

— Ναί. Ο συνταγματάρχης άκούμπησε το κεφάλι στα δυο του του χέρια.

— Άς είναι, είπε. Πρέπει, όμως, να υπερασπίσω τον έαυτό μου...

Και άξαφνα με μια χαρούμενη κραυγή:

— Στάσου, όμως! Άκούσα πώς αυτός ο Λαφιστόλ δεν πέθανε!...

— Ναί δεν πέθανε.

— Πρώτ'ότι τον λοιπόν! Αυτός θα κληθή! Θα σε πληροφορήση. Αυτό είναι ή σωτηρία μου. Είμαι πολύ πάρα πολύ ήσυχος, άγαπητέ μου Δανιήλ... Ο Λαφιστόλ δεν μπορεί να μ' ένοχοποιήση... Ακόμη και αν είχε την πρόθεση... Δεν θα το έκανε, γιατί αν ένας άνθρωπος πρόκειται να πεθάνη, όταν δρίσκεται στή κατώφλι της αιωνιότητας, δεν μπορεί να πη ψέματα και να κινή το κακό για το κακό... Άσφαλώς θα τον ρώτησες, Δανιήλ. Τί σου είπα;

— Δεν μπόρεσε να μιλήση...

— Μα αν κατέλαβε τί τον ρώτησες, αν το λογικό του έχη συνέλθει δεν θα μπορούσε να σου άπαντήση με νοήματα...

— Έστω και με τα μάτια;

— Πράγματι, κατ' αυτόν τον τρόπο έγινε ή συνεννόησης.

— Λοιπόν; Έκανε ο Σεβεράκ ένώ ή άγωνία του κορυφωνόταν βλέποντας ότι το πρόσωπο του Δανιήλ έμενε ψυχρό και λυπημένο... Λοιπόν, δεν είναι δυνατόν να με ένοχοποιήσε!... Τί τον ρώτησες; Μίλησε, μίλησε, λοιπόν, Δανιήλ, σε λυετέω... Μη μ' αφήνης στην φοβερή αυτή άγωνία!...

— Τον ρώτησα: «Γνωρίζετε τον δολφόνό σας;» Τον έγνώριζε. Τον ρώτησε άκόμα: «Είναι κανένας χυδαίος δολοφόνος ή άνήκει στη δική μας τάξη;» «Ήλθε από το Παρίσι ή είναι από την Ορλεάνη;... Τον γνωρίζω;... Πολύ; Τον βλέπω συχνά;»...

— Λοιπόν; Έκανε ο Σεβεράκ, περιμένοντας ν' άκούσθω την άπάντησή του πληγωμένου, γιατί ήταν βέβαιος πως αυτό θα ήταν ή σωτηρία του.

— Λοιπόν, μου είπα ότι ο δολοφόνος είναι άνθρωπος του κόσμου και κατοικεί στην Ορλεάνη. Ο Λαφιστόλ έκαμε τελευταίως την γνωριμία του, τον γνωρίζει καλά... Τον βλέπει συχνά... Αυτό μου έδωσε να καταλάβω ο Λαφιστόλ...

— Είπατε όμως το όνομα; Το όνομα;

— Αφού με υποπτεύουσιν, Δανιήλ — γιατί καταλαβαίνω πως με υποπτεύονται — έπρεπε να προφέρω το όνομά μου...

— Το έκαμα!...

— Ένα φίλος διέτρεξε το σώμα του δεστυλιμένου, και μηχανικά έφερε το χέρι του στο μέτωπό του.

— Λοιπόν;...

— Ο ανακριτής έκαμε να άπαντήση, όταν ο Σεβεράκ πρόσθεσε έξαφνα με φωνήν που έτρεμε:

— Όποια κι' αν είναι, ή άπάντησή του Λαφιστόλ, Δανιήλ, σου δορίζεται στην στρατιωτικήν μου τιμήν. Στην ζωή μου, πως δεν τον σκότωσα εγώ, αυτόν τον άνθρωπο. Τώρα, μίλησε... Όταν έπρόφερες το όνομά μου... τί κατέλαβες από τα νοήματά του;

— Δεν μπόρεσε να άπαντήση. Ξανάπε

σε στην κωματώδη κατάσταση.

— Καί από τότε;

— Βρίσκεται μεταξύ ζωής και θανάτου. Οι γιατροί έκαμαν έγχειρήσεις επί έγχειρήσεων, για να του δώσουν κάποια ζωή, να τον κάμουν να συνέλθω... Έχουν όμως άπελπισση.

— Άλλα δεν θα πεθάνω... πρέπει να τον σώσουν... πρέπει να μιλήσω, τουλάχιστον προτού πεθάνω! 'Η ένοχοποίησις αυτή με τρομάζει... Ατιμάζει το παιδί μου!... Καταστρέφει την ζωή του... Την συντρίβει δια παντός!... Αχ! Θεέ μου! Θεέ μου, ποιος να μου πάλει... Καί να είσαι σύ, Δανιήλ, εκείνος που μ' ένοχοποιεί. 'Ο Βαλεντίνος και η Γιολάνδα άγαπαιούνται παράφορα... 'Η συμφορά του Βαλεντίνου θα πλῆξη και την κόρη σας... Πρόσεξε Δανιήλ, πρόσεξε, φίλε μου... Με άδυσσος άνοίγεται μπροστά στα πόδια σου και την άνοίγεις σύ, μόνος σου, έλαφρά τη καρδιά...

'Ο Δανιήλ άκουε με σκυφτό το κεφάλι.

'Ολες αυτές τις σκέψεις τις είχε κάνει και ο ίδιος από την πρώτη μέρα. Μεσολάβησε κάποια στιγμή. Οι δυο άνδρες αλληλοκτύπησαν. 'Ο Δανιήλ κρατούσε στάση άμυντική. 'Ο Σεβεράκ πάλι τον κυτούσε με ύφος ίκετευτικό ένφ ένοιωθε να έπαναστατή ή τιμή του.

'Ο συνταγματάρχης πρώτος έλαβε το λόγο:

— Βλέπω ότι έχεις σχηματίσει την πεποίθησή σου, Δανιήλ, και διαισθάνομαι πως ότι και αν σου πω δεν είναι δυνατόν να την μεταβάλω... Μόνο μία χάρη σου ζητώ να μου κάνης.

— Σας το υπόσχομαι προκαταβολικώς, είπε ο άνακριτής με συγκίνηση.

— Σου ζητώ να με φέρης εις άντιπαράσταση με τον Λαφιστόλ.

'Ο Δανιήλ άνασήκωσε τους ώμους.

— Σε τί θα ώφελοϋσε αυτή ή άντιπαράστασις;

— Ποιος ξέρει...

— Σας το επιτρέπω... Έκτος τούτου σεις μου το ζητήσατε και υπέχετε σεις την ευθύνη...

— Σας παρακαλώ μονάχα να γίνη αυτό όσο το δυνατόν συντομότερα...

— Σήμερα μάλιστα.

— Σας εύχαριστώ.

'Ο συνταγματάρχης άρχισε να πηγαίνει όρμηται στο γραφείο του άνακριτή. 'Ο Δανιήλ έμεινε σιωπηλός.

'Υπήρχε μεταξύ των δύο εκείνων άνδρών, οι όποιοι... παρ' όλ' αυτά, ήταν άγαπημένοι και έκτιμούσε ο ένας τον άλλον, κάποια λέξεις, που δεν τολμούσαν να την προφέρουν, που την είχαν στα γείλη τους, αλλά έναντίον της όποιος έξανίστατο όλόκληρη ή άμοιβαία αγάπη τους.

'Ο Σεβεράκ σαν πιδ θαρραλέος ρώτησε τέλος:

— Μήπως πρόκειται να με θέσης υπό κράτησι;

'Ο Δανιήλ δεν τολμούσε ν' άπαντήσει. Άλλ' ούτε και να κυτάξω στα μάτια το γηραιό στρατιώτη.

— Άν σου επιβάλω το καθήκον σου να ένεργήσω έτσι, Δανιήλ, μη διατάξης, πιάσε με... Είμαι βέβαιος για την ύπόθεσή μου... Δεν σου κρατώ καμία...

— Είναι ανάγκη; είπε ο Δανιήλ με φωνή υπόκοινη.

'Ο Σεβεράκ σκούπισε το καθίδρο μέ-

λό του.

— Είμαι, λοιπόν, υπό προφυλάκισιν... έλεπε.

Και με χαμόγελο που έδειχνε συγχρόνως ύπερηφάνειαν και πικρίαν:

— Είμαι ή δεύτερη φορά που χάνω την έλευθερία μου. 'Η πρώτη, όμως, ήταν εκείνη που με πήραν έτοιμοθάνατο από το πεδίο της μάχης της Γραβελότ. 'Εκείνη τη φορά δεν υπήρχε άνακριτής, υπήρχαν οι Πρώσοι!

Και έπειδή ο κ. ντ' Άνφορ έκαμε κάποια κίνηση διαμαρτυρίας, ο γέρω—συνταγματάρχης πρόσθεσε:

— Ξέρω τί επιβάλλει το καθήκον. Κάμνεις το δικό σου... και το κάμνεις με πόνο... 'Ο Θεός βοηθός...

Την ίδια μέρα ο Μάξ ντε Σεβεράκ κλείσθηκε στη φυλακή της 'Ορλεάνης. Μετά μία ώρα όλόκληρη ή πόλις το είχε μάθει και όλοι μιλούσαν γι' αυτό.

'Ο Ζάν Ζοζέφ που τις δυο τελευταίες μέρες ήταν λιγάκι άδιάθετος, δεν είχε φανή στο δικαστικό μέγαρο. 'Ηταν κλεισμένος στο δωμάτιό του, και δεν κατέβαινε ούτε και στις όρες του γειώματος. Είχε παρακαλέσει την Κλοτίλδη να του πηγαίνει το φαγητό στο δωμάτιό του. Δεν είχε λοιπόν πληροφορηθή για τις διαθέσεις του Δανιήλ, και για την ένοχή που, σιγά—σιγά, έβάρυνε τον Σεβεράκ.

'Όταν ο Δανιήλ επέστρεψε στο σπίτι του ήταν ακόμα υπό την έντύπωση της σκηνής με τον Σεβεράκ: κουρασμένος και με βαρεία καρδιά. Το πρώτο πρόσωπο που συνήντησε επιστρέφοντας στο μέγαρο ήταν ή Γιολάνδα. 'Η νέα, άνυποπτη για το κακό που την περίμενε, ήταν

Ανέκδοτο

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

'Ο Μπαλζάκ έκαυχάτο ότι ήτο περίφημος γραφολόγος. Μία μέρα, λοιπόν, παρουσιάσθηκε σ' αυτόν μία κυρία και τον παρεκάλεσε να εξέταση τα γραπτά ενός δωδεκαετούς μαθητού και να της πη την γνώμην του για το μέλλον του παιδιού αυτού.

'Ο διάσημος συγγραφέας έμελέτησε με προσοχήν τον γραφικόν χαρακτήρα του παιδιού και ύστερα με ύφος σοβαρό έρώτησε την κυρία:

— Είσαθε ή μητέρα του μαθητού;

— Όχι, κύριε.

— Τότε δεν φοβούμαι να σας λυπήσω εάν σας πω την αλήθεια. Άπό ό,τι βλέπω, ο μικρός αυτός είναι άκατάστατος, επιπόλαιος και δεν θα κάνει ποτέ τίποτε στη ζωή του.

'Η κυρία έγέλασε με όλη την καρδιά της.

— Δεν καταλαβαίνω, κυρία μου, παρετήρησε πειραγμένος ο Μπαλζάκ, γιατί σας έκαμε να γελάσετε αυτό που σας είπα.

— Μα μπορώ να μη γελάσω, κύριε Μπαλζάκ; Τα γραπτά που σας έδωσα είναι δικά σας. Έντελως τυχαίως έπεσε στα χέρια μου ένα τετραδιά σας από την έρωχή που είσατε μαθητής.

χαρούμενη όπως πάντα. Φίλησε τον πατέρα της όπως πάντα, αλλά εκείνος δεινόληψε να της άνταποδώσει το φίλημα. Αυτό που έμελλε να της πη θα την έκανε να κλάμη, ίσως—ίσως θα την έρριχνε στο κρεβάτι, θα της μάτωνε την καρδιά, θα προκαλούσε το θάνατό της. Την άφησε και πήγε να κλεισθή στην κάμαρά του. 'Εκεί έβλεπε σαν παιδί, αλλά στη σκέψη του δεν υπήρχε ούτε τύχη ούτε άμφοβία. 'Επίστευε ότι ο Σεβεράκ ήταν ένοχος. Άν ο συνταγματάρχης ώμολογούσε την ένοχή του θα τον άφηνε έλεύθερο, λαμβάνοντας υπ' όψιν την φωνή της υπόθεσης και των συνθηκών υπό τις όποιες έγινε ο φόνος. Διέταξε όμως την προφυλάκισή του, γιατί ο συνταγματάρχης δεν θέλησε, κατά την γνώμη του άνακριτού, να ώμολογήσει την ένοχή του.

Σε λίγο πήγε να βρῇ τον πατέρα του και να του πη όλα.

'Ο γέρω—δικαστικός μόλις είχε βγῇ από την κάμαρά του και ήταν στο σαλόνι.

'Η Κλοτίλδη και ή Γιολάνδα είχαν άνησυχήσει για την ύγεια του.

'Ο Δανιήλ πήγε και κάθισε σιωπηλός κοντά στο παράθυρο. 'Υπήρχε ακόμα λιγοστή ευτυχία στο σπίτι του. Καί την ευτυχία αυτή την έβλεπε στα μάτια της Γιολάνδας, ένδομης δὲ πως την έβλεπε και στα μάτια της γυναίκας του. 'Όλα αυτά θα τα κατέστρεφε με μία λέξη.

'Απ' όσους βρήκε πάνω, μόνο ή Κλοτίλδη τον κυτούσε προσεκτικά. Παρακολουθούσε την θλιβερή έκφραση του προσώπου του, φοβούμενη κάποια μοιραία αποκάλυψη. Της φάνηκε μάλιστα τη στιγμή εκείνη, πως ο Δανιήλ δεν τολμούσε να την κυτάξω όπως πάντα με την ίδια ειλικρίνεια.

Τον έλλησισε ακριβώς τη στιγμή που ο Ζάν Ζοζέφ μιλούσε με την Γιολάνδα.

— Μα τί έχεις, λοιπόν, φίλε μου; του είπε σιγανά.

— Καύμένη μου Κλοτίλδη... Θυμάσαι τί σου είχα πη;... Σου είχα προαναγγείλει μία μεγάλη συμφορά!...

— Λοιπόν;

— 'Η συμφορά αυτή είναι γεγονός... Βλέπω στην ευθύμη όλων σας εδώ μέσα... και πρὸ πάντων στην ήρεμία σου, ότι άγνοείτε ακόμη τα διατρέξαντα... Πρέπει να σου πω...

— Δανιήλ, με τρομάζει!

— Διέταξε τη σύλληψη του δολοφόνου του Λαφιστόλ...

— 'Α! 'Όστε τον άνεκάλυφες;...

— Ναί!

— Είσαι βέβαιος;

— Όλοι οι ένδειξεις είναι έναντίον του.

— Θεέ μου! Έκανε εκείνη έντρομη... και ποιος είναι αυτός ο δυστυχισμένος;

— Θάβρος, Κλοτίλδη...

— Λέγε... λέγε... με κάνεις να τρομάζω...

— 'Ο άνθρωπος που έσκότωσε τον Λαφιστόλ, είναι ό... Σεβεράκ!

'Η Κλοτίλδη νόμιζε πως δεν άκουσε καλά. 'Εσφίξε νευρικά τα χέρια του συζύγου της και με τα μάτια δρβάνοιχτα ένφ τα χείλη της έτρεμαν:

— Τί είπες; ρώτησε. 'Ο... Σεβεράκ ο πατέρας του Βαλεντίνου;...

— Ναί.

('Η συνέχεια στο έπόμενο)

ΔΕΝ μπορώ να θυμηθώ σε ποιο ακριβώς από τα ταξίδια μου στη Γαλλία, έτυχε να παρακληθώ από μία κυρία να περάσω για σύζυγός της, τουλάχιστον από το σταθμό της Τουλούζης μέχρι τη Μασσαλία. Πάντως ή εποχή δεν παίζει κανένα ρόλο. Είχα πάει στην Τουλούζη ένα πρωί κι έφευγα το βράδυ για την Μασσαλία, άφου είχα τελειώσει κάποια δουλεία μου.

Έκαθθησά σ' ένα γωνιακό τραπέζι του έστιατορίου του σταθμού για να δειπνήσω, άφου είχα μπροστά μου μία όλόκληρη ώρα από την αναχώρηση της άμαξοστοιχίας για ή Μασσαλία.

Το γκαρσόνι μου υπέδειξε να πάρω ό,τι έλκετο από τα τοπικά φρογητά της Τουλούζης. Με το χαμόγελο στα χείλη προσπαθούσα να καταλάβω ποιά ήταν ή ατρία που έκανε το γκαρσόνι να είναι τόσο πολύ πρόθυμο στα γούστα μου που δεν ήξερε, όταν για μεγάλη μου κατάπληξη το άκουσα να προσθέτει φεύγοντας:

— Δεν θα περιμένετε και πολύ. 'Ός που να έλθω και ή κυρία θα έχετε σερβιρισθή.

Τα γαλλικά τα ξέρω πολύ καλά και δεν πίστευα να είχα κάνει λάθος σε κείνο που είχα άκούσει να μου λέγη το γκαρσόνι. Άρα θα έπρόκειτο για καμιά παρεξήγηση. Γέλασα με δὲ αίλησα. Περιμένα να δω την έκπληξη της έμφανίσεως της κυρίας που μου

Ένα ίσπανικό διήγημα

‘Η σύζυγος του τραίνου

προώριζε το γκαρσόνι, χωρίς βέβαια έγω να περιμένω καμιά γυναίκα.

Έξαφνα, είδα στη μέση του έστιατορίου όρθη, χωρίς καπέλλο, ύπεροχα χτενισμένη, μία κυρία που άνηκε, άσφαλώς, σε τάξη πλουσίας, για να είναι τόσο καλά και κομψά ντυμένη, με το ένα χέρι στη μέση και το άλλο στο πρόσωπο, που έκτύταζε πρὸς το μέρος μου σαν να σκεφτότανε, σαν να με έ-

λεπε, κι' άναποφάσιστη περιέμενε ίσως να μου ζητήσει μία θέση, έπειδή όλα τα τραπέζια τριγύρω είχαν πιαστεί. 'Ημουν έτοιμος να της υποδείξω με μία κίνηση μου ότι μπορούσε να πάρη θέση στο τραπέζι μου, όταν, με το πιδ άποφασιστικό βάδισμα και την πιδ θετική άπόφαση, ήρθε, τράβηξε μία καρέκλα και κάθισε άπέναντί μου.

Την χαιρέτησα μ' ένα χαμόγελο και μου άπήντησε μ' ένα ύφος ευγνωμοσύνης:

— Ευχαριστώ.

Το γκαρσόνι έφτασε μ' ένα δίσκο κι' έσερβιρε για δύο.

— 'Α, να ξέρατε, κύριε, πόσο σας έπερίμενε ή κυρία! Τρεις μέρες τώρα στην ίδια αυτή γωνιά ρωτούσε μήπως έφάνηκε ο κύριος!

Έρριξα μία ματιά στην γυναίκα εκείνη κι' ένα χαμόγελο στο γκαρσόνι. 'Η θέση μου άρχισε να γίνεται δύσκολη. Δεν ήξερα αν έπρόκειτο για παρεξήγηση ή και για κάτι χειρότερο. 'Ισως μία πλεκτάνη να μου είχε στηθή από άπατεώνες της Τουλούζης.

Το γκαρσόνι σεβρίρισε κι' έφυγε με μία υπόκληση κι' ένα χαμόγελο.

— Τί σημαίνουν όλα αυτά; ρώτησα την κυρία.

Εκείνη με κυτάξε μ' ένα βλέμμα που μαρτυρούσε πως ζητούσε τον ολκτο μου.

— Σας παρακαλώ... θα σας εξηγηθώ άργότερα.

Κατέβασα το κεφάλι, προσποιήθηκα πως έτρωγα, μα οι μουσικίες από την συγκίνηση σταματούσαν, ως φαίνεται, στον λαϊμό.

Επίναμε τον καφέ όταν άκούστηκε ή προειδοποίηση της καμπάνας του σταθμού για τους επιβάτες που έρχεστε να

πάρουν εισιτήρια.

— Θα πάρετε και για μένα ένα εισιτήριο για τη Μασσαλία, είπε ή κυρία, δάζοντας με τρόπο ένα πεντακοσάριο κάτω από την πετσέτα μου.

Την κυτάξα περιέργα και πήρα το χαρτονόμισμα. Σηκώθηκα. Έβγαλα τα δυο εισιτήρια και γύρισα. Βρήκα την κυρία έτοιμη μ' ένα καπέλλάκι πολύ μοντέρνο στο άμορφο κεφάλι της και με μία μικρή βαλτισούλα να με περιμένει.

— Γκαρσόν, φώναξα.

— Τί θέλετε; 'Ο λογαριασμός έπληρωθή.

Την κυτάξα και της πρόσφερα το χέρι μου. Ένεργούσα μηχανικά, από φόβο μη γίνω ατρία και συμβῇ κανένα κακό, κανένα μεγάλο, άνεπανόρωτο κακό στην τακτική της κυρίας, που επέμενε να φαίνεται γυναίκα μου, μπροστά στα μάτια του κόσμου και προσπάντων του προσώπου του έστιατορίου του σταθμού της Τουλούζης.

Επειτα από μισή ώρα σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα της ταχείας για τη Μασσαλία, κάτω από το θαμπό φως της ηλεκτρικής λάμπας του θαγονιού, κυτάξε ο ένας τον άλλον με κάποια επιφύλαξη με και με περιέργεια.

Σε λίγο, εκείνη μονάχη της έλυσε την σιωπή:

— Κύριε, δὲ θα ρωτήσω το όνομά σας και θα σας παρακαλέσω να μη ρωτήσετε και το δικό μου. Άκόμα και αν ή σύμπτωση μας ξαναφέρει άντιμετώπισης θα σας παρακαλέσω να έχετε ξεχάσει την σημερινή περιπέτεια και να μου συστηθήτε, τότε μονάχα, για πρώτη φορά. Μία όμως και φθάσαμε σ' αυτό το σημείο κι' έξετίμησα την ευγένεια της ψυχής σας, μου επιβάλλεται να σας εξομολογηθώ κάποιο μυστικό μου.

Με κυτάξε καλά—καλά σαν να ήθελε να βεβαιωθῇ για τα τελευταία της λόγια, κι' έξεκολούθησε:

— Είμαι παντρεμένη! 'Ο άντρας μου την στιγμή αυτή με νοιάζει πως βρίζομαι στην Τουλούζη κοντά σε μία άρρωστη θεία μου. Ένώ έγω... έγω έφυγα για να άναμώσω έναν άλλον... ναί, δεν σας το κρύβω. Έναν φίλο μου.

Τα μάτια της κυτάζανε έξω από το τραίνο.

— Έμεινα στο ξενοδοχείο του σταθμού τρεις μέρες, έ-

κείνος, όμως, δεν έρχότανε. Είχαμε συμφωνήσει στη Μασσαλία να βρεθούμε ως σύζυγοι, γι' αυτό και το γκαρσόνι σας νόμιζε για τον σύζυγό μου, που ήλλωσα πως περιμένα. Καταλαβαίνετε ποιά ήταν ή έκπληξή μου όταν το γκαρσόνι μου άνήγγειλε πως ο κύριος ήθελε και μου έδειξε έσως στη γωνία που σας βρήκα. 'Ελπίζω να με συγχωρήσετε για την τόλημ μου, α' λά... είχα έκτεθῇ...

Έσκυψε το κεφάλι και είδα δυο δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της.

Χαμήλωσα το άμπαζοϋρ του ηλεκτρικού και μέσα στο μισόθαμπο διέκρινα την άνακούφιση μιας ψυχής που πονούσε, γιατί γελάστηκε από μία έπιθυμία και παρασύρθηκε σε μία τέτοια περιπέτεια.

Άπό τη στιγμή εκείνη προσπάθησα να ξαναγίνω ο άγνωστος και να χάσω κάθε δικαίωμα συζύγου που μου είχε άναθέσει στην άγνοια με και στην άφέλεια του το γκαρσόνι του έστιατορίου.

Χωριστήκαμε μόλις φτάσαμε στην Μασσαλία μ' ένα «καλημέρα», μ' ένα χαιρετισμό απλό, άγνόν, που θα άνταλλάσσανε δυο ταξιδιώτες κοινοί, όπως όλοι οι ταξιδιώτες της άμαξοστοιχίας Τουλούζης—Μασσαλίας που γνωριστήκανε για να άνταλλάξουν δυο κοινότητες και να σκοτώσουν την πλήξη τους κατά την διάρκεια του ταξιδιού.

ΜΠΑΛΖΑΚΟ ΙΜΠΑΝΕΘ

Της ζωής και της αγάπης

★ Δεν ξέρει ποτέ κανείς τί τραγωδίες μπορούν να προέλθουν από μόνο το γεγονός ότι ένας σύζυγος ή μία σύζυγος έχουν τη συνήθειά να μιλάν στον αέρα.

★ Οι γυναίκες νομίζουν ότι κάνουν οικονομία όταν, χωρίς να έχουν καμιά άνάγκη, αγοράζουν ένα καπέλλο ή ένα φόρεμα κάπως φτηνότερα από ό,τι θα το άγόραζαν σ' ένα άλλο κατάστημα.

★ Οι άρρωστοί είναι για να δοθῇ ευκαιρία να γνωριστούν προηγουμένως εκείνοι που σκέπτονται να παντρευτούν.

Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ

Τὰ κατορθώματα του
«Λωποδύτη-Φάντασμα»

Ο Μάρτεν Ντάλ ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ

— Π ρ ή τ υ Μ π ό υ
μπλέξετε άσχη-
μα με την άστυ-
νομία! Σε συμ-
βουλεύω να πάρετε το
αυτοκίνητο και να πά-
τε να μείνετε για λίγο
στην έξοχική μου
έπαυλη στο Σέρ-
ρεν. Όταν ήσυχάσουν
λίγο τα πράγματα και
ήρεμήσει το μυαλό
σου ξανάρχεται ήλι.

Ο Πρήτυ Μπόυ (— ώραίος νέος), ό-
πως όνόμαζαν χαϊδευτικά οι φίλοι του
τον Τζέιμς Νέλφορντ, σκυμμένος άπάνω
άπό τήν τραπέζι, χαλιμαμένος άπό τήν
τό, άκουσε τόν φίλο του Μάρτεν Ντάλ,
δίχως να προφέρη λέξη.

Βέβαια, τήν ήθελε κι' αυτός να φύγη
για λίγον καιρό άπό τήν Λονδίνο, αλλά
δέν μπορούσε να εγκαταλείψη τήν γυναί-
κα που άγαπούσε. Κι' άγαπούσε τρελλά
τήν Έντιθ, που ήταν χορεύτρια στο
«Γκρήν Πάρκ». Άς χόρευε με όλον τόν
κόσμο, άς έκανε τήν γλυκά μάτια με τούς
πλούσιους λόρδους του άριστοκρατικού
καμπαρέ. Η Έντιθ γι' αυτόν ήταν τήν
ένδουλμα τής ζωής του. Κι' έν τούτοις,
δέν είχε άκόμα καταφέρει να τήν άπο-
σπάση άπό τήν κέντρο αυτό, δέν είχε κα-
τορθώσει να τήν πείση να εγκαταλείψη
τήν ζωή εκείνη και να τόν άκολουθήση.

Άπό τήν ζήλεια του, μάλιστα, έπειδή
εκείνη προτίμησε ένα βράδυ να χορέψη
μ' έναν Άργεντινόν μεγαλοκοιμηματία, τόν
παραφύλαξε έξω και τόν έκαμε «το υ
ά λ α τ ι ο υ» με τήν γροθιά του. Γιατί
Νέλφορντ, έντος άπό τήν Έντιθ, άγα-
πούσε πολύ και τήν... μπόξ! Κι' ένα άλ-
λο βράδυ έπειδή δέν μπόρεσε να χωνέψη
έναν χοντρό τραπεζίτη που έσφιγγε τήν
Έντιθ στην άγκαλιά του, τόν παραφύ-
λαξε κι' αυτόν και μέσα στο σκοτάδι τόν
κανόνισε για καλά.

Αυτά, φυσικά, είχαν περιέλθει εις
γνώσιν τής άστυνομίας και μολονότι οι
παθόντες άπέφυγαν να υποβάλλουν μη-
ύσεις για να μή ρεζιλευτούν, ή Σκότλαντ
Γιάρντ δέν παρέλειψε να περιλάβη τόν
νεαρό μποξέρ στόν κατάλογο των «ταρ-
χοπόων» και ό άστυνομικός έπιθεωρη-
τής Σούμερ τόν παρακολουθούσε συστη-
ματικά με τήν ζήλεια του, έτοιμος να
τον «βοιτήση» μόλις θά τόν συνελάβα-
νε έπ' αυτοφώρην σε καμιά άπό τήν αι-
σθηματικές αυτές πυγμαχίες του.

Και τί θά έκανε άκόμα ό Πρήτυ Μπόυ
γι' αυτή τήν γυναίκα, φτάνει να ήβαισε
πώς τόν άγαπά... Αυτό, όμως, δέν τήν
έπ' όντανε και ληστούσε κυριολεκτικά...

Ένθ, στο μεταξύ, τήν άγρυπνο μάτι του
Σούμερ, τόν παραφύλαγε παντού...

Έκείνο τήν άπόγευμα ό Πρήτυ Μπόυ
είχε πάει στη Λέσχη του, όπου συνήνη-

σε τόν παλιό του φίλο Μάρτεν Ντάλ.
Ο νεαρός άριστοκράτης συμπαθούσε
για πολλούς λόγους τόν νέο εκείνο. Πρώ-
τα-πρώτα, γιατί ήταν... έρωτευμένος.
Έπειτα, γιατί άναγνώρισε σ' αυτόν ό κα-
λή και τρίτον γιατί είχε τήν τύχη να...
τόν καταδιώκη ό Σούμερ!

Αυτό τήν τελευταία μάλιστα άρκοῦσε
για να τόν καταστήση ιδιαίτερος προσ-
φιλή στόν Μάρτεν Ντάλ, ό όποιος φλε-
γόταν άπό τήν επιθυμία να παίξη μ' αυ-
τή τήν εύκαιρία κανένα παιγνίδι στόν
άσπονδο φίλο του.

Έτσι άφού ήπιαν μερικά ούισκυ και
εκάπνισαν τήν άρωματικά πούρα τους, ό
Μάρτεν Ντάλ δέν παρέλειψε να τόν δώ-
ση τήν σωτηρία συμβουλή:

— Πάρε τήν αυτοκίνητο και πήγαινε να
μείνης για λίγον καιρό στην έξοχή, στην
έπαυλή μου...

Έκείνος, όμως, δέν φαινόταν διατε-
θειμένος να πεισθί. Συλλογιζόταν τήν
Έντιθ, και μόνο τήν Έντιθ. Έγνεψε
λοιπόν στόν Μάρτεν Ντάλ να τόν αφήση
μόνο στις πικρές του σκέψεις. Έκείνος
τού έδωσε τήν χέρι.

— Έν πάση περιπτώσει, τού είπε, πά-
ρε τήν κλειδί τής βίλλας μου. Τήν γνωρί-
σεις... Άν τυχόν κι' άλλαξες γνώμη...

Κι' άπεμμενίσθη σκεπτικώς. Τά λόγια
του Πρήτυ Μπόυ δέν τού είχαν κάμει
καλήν εντύπωση: ή έρωτική άπελπισία
είναι πάντα κακός σύμβουλος...

Είχαν περάσει μιά-δυό ώρες. Έξω
είχε σκοτεινιάσει τελείως. Ο Πρήτυ
Μπόυ άναστήκωσε τήν κεφαλή του.

Είχε πάρει τήν τελική άπόφαση.
Άφού ή Έντιθ δέν ήθελε με τήν καλό, θά
μεταχειριζόταν κι' εκείνος τήν βία: θά
τήν άπήγαγε! Η προσφορά τού φίλου
τόν Μάρτεν Ντάλ θά τού χρησίμευε για
έναν τελείως διαφορετικό σκοπό: θά
χρησιμοποιούσε τήν έξοχική του βίλλα
για να μεταφέρει εκεί τήν Έντιθ!

Έπείστερψε βιαστικά σπύτι του. Ά-
νοιξε τήν γκαράζ του. Ένα μικρό αυτο-
κίνητο δυό θέσεων περιμενε στο βάθος.
Ο Πρήτυ Μπόυ, άφού έπιθεώρησε τή
μηχανή, γέμισε τήν ντεπόζιτο με βενζί-
να, με νερό, με λάδι, έπηρε μαζί του κι'
ένα συμπληρωματικό δοχείο καί βγήκε
άπ' τήν γκαράζ. Σε λίγο σιαματούσε
μπρός άπό τήν άριστοκρατικό καμπαρέ ό-
που χόρευε ή Έντιθ.

Άφησε τήν αυτοκίνητό του σ' ένα
πλαϊνό δρομάκι και μπήκε μέσα.

Έκείνη τήν ώρα ή Έντιθ συνωμιλού-

σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημο-
σιεύει άπό μιά νέα αυτοτελή και πρω-
τότυπη περιπέτεια τού περιφήμου

Λωποδύτης - Φάντασμα

σε μ' έναν νεαρό κύριο. Ο Πρήτυ Μπόυ
τήν πλησίασε και τήν διέκρινε.

— Δεσποίνις Έντιθ, μπορώ να σάς πώ
κάτι;

— Έκείνη γύρισε ξαφνιασμένη και τόν
κίτηξε.

— Έχετε να μου πείτε τίποτα τήν έπει-
γον;

— Ναι, και θά σας ταρκαλώσω να βά-
λετε μιά στιγμή τήν καπέλό σας και τήν
μαντίλα σας. Δέν θ' άργήσωμε. Ένα μι-

κρό γύρο θά κάνωμε και θά επιστρέψω
με.

Η Έντιθ δίστασε στην αρχή. Μά ή
όψις τού νέου έδειχνε έξαψη και προτί-
μηση να άποφύγη εκεί μέσα τήν σκάνδαλο
και να έξηγηθί μαζί του έξω. Προχώρη-
σε πρὸς τήν γκαρνταρόμπα, φόρεσε τήν
μαντίλα της και τήν καπέλλο της και τόν
άκολουθούσε με κατεβασμένο τήν κεφαλή,
υποταγμένη στή θέληση και στην μα-
τιά εκείνου τού ανθρώπου. Κάτι τής έ-
λεγε πώς δέν έπρεπε ν' αντίσταθί.

Στρίψανε τήν δρομάκι και φτάσαν
μπροστά στο αυτοκίνητο.

— Περάστε!

Έκείνη τόν κίτηξε παράξενα και κί-
θησε δίπλα του στο τιμόνι.

Έμε γαν και οι δύο σιωπηλοί. Σε λί-
γο ή Έντιθ άντελήφθη ότι διευθύνονταν
έξω άπό τήν πόλη.

— Ποῦ πάμε; έκαμε μ' άνησυχία.

— Όπου θέλω! άπήνησε εκείνος σκλη-
ρά. Δέν υπάρχε άλλωστε λόγος ν' άνησυ-
χίτε: γνωρίζετε ότι σάς άγαπώ...

Έκείνη κατάλαβε ότι τήν λόγια δέν
θά ώφελοῦσαν. Προτίμησε λοιπόν να συμ-
μορφωθί. Δέν κρατήθηκε όμως και μ' έ-
να ειρωνικό χαμόγελο πρόσθεσε άπλά:

— Πράγματι, δέν ν' ά γ α ρ χ ε ι λ ό -
γ ο ς ν' ά ν η σ υ χ ῶ ...

Θά είχαν περάσει τρείς ώρες, όταν τήν
αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην έξο-
χική έπαυλη τού Μάρτεν Ντάλ. Ο Πρή-
τυ Μπόυ έβγαλε τήν κλειδί που τού είχε
δώσει ό φίλος του και άνοιξε.

Η Έντιθ πέρασε τήν κατώφλι. Τήν
άκολουθούσε κι' εκείνος, κι' έπειτα έ-
κλεισε προσεκτικά τήν πόρτα. Με τήν φα-
ναράκι της σέσπης άνεξήγησε τόν διαζύ-
κτη και τήν φως πλημύρισε τήν χώλλ. Η
νέα κίταξε προσεκτικά γύρω της. Έ-
πειτα, με ύφος σκληρό, τόν ρώτησε:

— Τί γυρεύετε έδώ, Πρήτυ Μπόυ;

— Ηλθαμε για να τήν πούμε με τήν ή-
συχία μας, μακριά άπό τούς ένοχλητι-
κούς φίλους σου...

— Να πούμε τί, Πρήτυ Μπόυ;
— Νά... πώς σ' άγαπώ... πώς θά παν-
τρευτούμε...

Η Έντιθ, τόν κίτηξε τώρα σαστι-
μένη. Για πρώτη φορά άντίκρινε μέσα
στό βλέμμα ένός άνδρός όχι μόνο τόν
πόθο, αλλά και τήν πραγματική λατρεία.
Δέν πίστευε σ' αυτά τής.

— Να παντρευτούμε... έμείς... Πρήτυ
Μπόυ; ξαναρώτησε.

— Έμείς βέβαια! Ποιοι άλλοι; έκαμε
εκείνος χαμογελώντας.

Ξαφνικά, σκέπασε με τήν χέρι της τήν
πρόσωπό της και έξάπασε σε λυγμούς:

— Δέν γίνεται... δέν γίνεται... έπανε-
λάμβανε μηχανικά κάθε τόσο.

— Και γιατί δέν γίνεται; ρώτησε άνή-
συχος τώρα εκείνος.

— Γιατί... γιατί σε πρόδωσα!

Ο Πρήτυ Μπόυ δέν τολμούσε να κατα-
λάβη. Έβλίσσε τόν έαυτό του να χαμογε-
λάει και είπε:

— Ό,τι και να μου πής, δέν σε πι-
στεύω...

— Κι' όμως θά σου τήν άποδείξω άμέ-
σως.

Έτρεξε κι' άνοιξε τήν παραθύρο:
Κάτω στην είσοδο βρισκόταν τώρα

δυό μεγάλα αυτοκίνητα.

— Βλέπεις; έκανε. Είναι τής άστυνο-
μίας! Τήν είχα καταλάβει άπό καιρό ότι
έσύ είχες χτυπήσει τόν Άργεντινόν και
τόν τραπέζιτη. Και σε είχα καταγγείλει
στόν άστυνομικό έπιθεωρητή Σούμερ.
Κι' αυτός μου είπε ότι, όταν με ξανα-
πλησίασης, με κακούς σκοπούς, να τόν
ειδοποιήσω. Όταν τήν θά βάλω τήν κα-
πέλλο μου, βρήκα καιρό να τόν τηλεφω-
γήσω. Και οι άνθρωποι τού μās άκλυ-
ήσαν... Τώρα, θά σε συλλάβουν....
Γιατί ή στάσις του άποκαλύπτει τόν ένο-
χο των προηγούμενων έπιθέσεων. Και
ούτε θά μπόρεσης να άρνηθης...

Ο Πρήτυ Μπόυ στεκόταν, μή γνωρί-
ζοντας τί να κάμει: πράγματι, άν υπο-
βάλλόταν σε άνάκριση, δέν θά καταδεχό-
ταν να άρνηθί ότι αυτός είχε «σ υ ρ ε ί-
σει» τούς δυό εκείνους ένοχλητικούς.
Και οι άγγλικοί νόμοι δέν χωρατεύουν
σε τέτοιες περιπτώσεις. Ένθ λοιπόν
βρισκόταν σε άμφιβολία, μή γνωρίζον-
τας τί να κάμει, και πώς να ξεφύγη τούς
διώκτας του, άκούστηκε να χτυπή ή πόρ-
τα:

— Άνοιξτε! Άνοιξτε! Άστυνομικοί!

Ο Πρήτυ Μπόυ κατάλαβε πώς δέν ή-
πηρε καμιά διέξοδος. Η άστυνομία,
άσφαλώς, θά είχε περικυλώσει τήν σπι-
τι. Και πήρε τήν άπόφαση να μήν άντι-
σταθί και ν' άποφύγη χειρότερα μπλεξι-
ματα.

Προχώρησε πρὸς τήν Έντιθ, τήν ά-
παξε και τήν γέμισε φιλία:

— Δέν φταίς έσύ γι' αυτό που έκαμες,
τής είπε. Έγώ σ' άγαπώ άκόμα, θά σ'
άγαπώ πάντα...

Έκείνη τόν έσφιξε στην άγκαλιά της,
ένθ τήν μάτια της πλημύριζαν άπό δά-
κρυα:

— Δέν ήξερα, ψιθύρισε, πώς σ' άγα-
πούσα τόσο πολύ...

Οι χτύποι στην πόρτα ξανακούστηκαν
δυνατώτεροι αυτή τή φορά και έπανελη-
φθη ή πρόσκλησις:

— Άστυνομία! Άνοιξτε!

Ο Πρήτυ Μπόυ διευθύνθηκε σε μιά
διπλανή πόρτα για να πάη στην είσοδο.
Άνοιγόντας όμως τήν πορτοφύλλο, βρέ-
θηκε μπροστά στόν... Μάρτεν Ντάλ!

— Έσύ έδώ, Μάρτεν; Τί γυρεύεις;

— Δέν είναι ώρα για έξηγήσεις, έκαμε
εκείνος, έλα μαζί μου!

Και παίρνοντάς τον άπό τήν χέρι, τόν
ώδηγησε σ' ένα πλαϊνό δωμάτιο. Έπειτα
με άπόλυτη ψυχραιμία, έπέστρεψε και
ένοιξε τήν πόρτα.

— Τί γυρεύετε, κύριοι; έκαμε στόν
άστυνομικούς.

Ο Σούμερ πετάχτηκε στή μέση κατι-
κόκκινος:

— Μπράβο, Μάρτεν! Όστε τώρα έκα-
με και τήν σπύτι σου καταφύγιο των κα-
κοποιών;

— Να μετράς τήν λόγια σου φίλε μου!
άπήνησε ό άριστοκράτης με ψυχραιμία.

Έδώ δέν εύρίσκεται κανένας κακοποιός.
Παρά μόνον έγώ, ό ιδιοκτήτης, και ή δές
Έντιθ Λώρε, προσκεκλημένη μου, τήν

όποια συνώδευσα έδώ άπό τήν εργασία
τής.

— Προσκεκλημένη σου; επανέλαβε δίσ-
πιστα ό Σούμερ. Και ό κύριος που τήν
έφερε έδώ;

— Έγώ ό ίδιος, άπλούστατα. Και άν
άμφιβάλλετε, δέν έχετε παρά να ρωτήσε-
τε τήν ίδια.

Η Έντιθ, που παρακολουθούσε με ά-
γωνία τήν σκηνή, έσπευσε να έπιβεβαιώ-
ση τήν λόγια του. Και ό Σούμερ, κατη-
σχυμένος, άναγκάστηκε να άποχωρήση. Ο
άγγλικός νόμος, έξ άλλου, δέν έπιτρέπει
τήν παραβίασιν τού άσβλου τήν νύκτα,
παρά μόνον τήν προσκλήσει τού ιδιοκτή-
του. Και ό ιδιοκτήτης, που ήταν παρών,
ζητούσε άπλούστατα να τόν άφήσουν ή-
συχο.

Όταν σε λίγα λεπτά, άντήχησαν τήν
κλήσιν των αυτοκινήτων που έφευγαν, ό
Μάρτεν Ντάλ πήγε να φέρη τόν Πρήτυ
Μπόυ. Όδηγώντας τον άπό τήν χέρι, τόν
έφερε μπροστά στην Έντιθ, τούς ένωσε
τήν χέρι και τούς είπε άπλά:
— Μπορείτε, τώρα, ν' άνταλλάξετε τήν
φύλλ τήν άραβόωναν σας! Έγώ θά εί-
μαι ό κουμπάρος!

HERMAN AANTON

Θμιλούν οι άστέρες

Η ιδανική ΣΥΖΥΓΟΣ

Σ' ένα άμερικανικό περιοδικό δημο-
σιεύονται ένδιαφέρουσες άπαντήσεις,
τις όποιες έδωσαν τρείς εκ των γνω-
στοτέρων κινηματογραφικών άστέρων
του Χόλλυγουντ — ό Κλάρκ Γκαϊμπλ,
ό Ρίτσαρντ Γκρήν και ό Τζάιμς Στι-
ούαρτ — στην έρώτηση: «Πώς θά ήθε-
λαν να είναι ή γυναίκα των». Έννο-
είται, ότι και οι τρείς άνήθησαν να
τά βάλλουν με τήν έτερον ήμισό τους
και δέν έδέχθηκαν να άπαντήσουν πα-
ρά μόνον όταν ό συντάκτης μετέβαλε
τήν έρώτημά του, επί τήν άντικειμενι-
κώτερον: «Ποιά είναι τήν καθήκοντα
μιάς ιδανικής συζύγου;...».

Πρώτος ό... άρρενωπότερος όλων,
ό Κλάρκ Γκαϊμπλ, καθορίζει ως ά-
κολούθως τήν καθήκοντα τής ιδέας
γυναίκος:

- 1) Να γελά με τήν άστεία που λέγει
ό άνδρας της.
- 2) Να έχη πάντοτε καί έτοιμο για
τόν προσκεκλημένο που θά φέρη ό άν-
δρας της έξ άπορόπτου.
- 3) Να ντύνεται σύμφωνα με τήν
γούστα της, αλλά και λίγο σύμφωνα
με τήν γούστα τού άνδρός της.
- 4) Να μή λέγη στόν άνδρα της: «έ-
σύ δέν τήν καταλαβαίνεις αυτά», όταν
όμιλῇ για τήν παιδί των.
- 5) Να μή φέρη ως παράδειγμα άλλ-
ους άνδρες, τόν Πέτρο ή τόν Παύλο.

Νόστιμα και άνοστα

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ένας έμπορος μπαίνει στή σπύτι ένός
όφειλέτου τόν τήν στιγμή που έτεμάχζε
μιά γαλοπούλα.

— Ποβα, τού είπε, να μου πληρώσης
τήν χρέη σου. Δέν μπορώ να περιμένω
περισσότερο.

— Θά τήν ήθελα κι' έγώ, τού άπήν-
τησε ό όφειλέτης, αλλά δέν έχω πεντά-
ρα είμαι κατεστραμμένος.

— Ναι, κύριε μου, αλλά όταν δέν μπο-
ρεί κανείς να πληρώση τήν χρέη του, δέν
τρώει γαλοπούλα.

— Έχεις δίκαιο, κύριε, αλλά τρώω
τήν γαλοπούλα μου, γιατί... δέν είχα να
τή θρέψω.

ΠΡΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Ένας διωχόμενος είχεν άνάγκη ένός
υπαλλήλου, που να μένη επί δεκατέσσα-
ρες ώρες συνεχώς μέσα στο εργοστάσιο.
Στή σχετική άγγελία του παρουσιάστηκε
ένas νέος:

— Δέν θά σε κουράση, τόν ρωτά ό
διωχόμενος, να μένης τόσες ώρες κλει-
σμένος;

— Όχι, κύριε, γιατί είμαι συνθη-
σμένος. Μόλις πρὸς όλίγου έδνγηκα άπό
τή φυλακή, όπου έμεινα τρία χρόνια.

όταν πρόκειται για κάποιο χρηματικό
έξοδο.

Ο Ρίτσαρντ Γκρήν δίδει, άφ' έτέ-
ρου, τούς ακόλουθους κανόνες για
τήν ιδέωδη σύζυγο:

- 1) Πρέπει να είναι περισσότερο
συμπαθητική, παρά ώραία.
- 2) Να άγαπά τούς φίλους τού συ-
ζύγου της, διότι είναι σαν να τούς
έχη υπάνδρευθί κι' αυτούς λίγο μαζί
με τόν άνδρα της.
- 3) Να μή ζητά τήν γνώμη τού άν-
δρός της για τίς λεπτομέρειες τού
σπιτιού.
- 4) Να μήν τού κάμνη μούτρα, εάν
κάποτε αυτός λησμονήση να τήν φιλή-
ση, γυρίζοντας στή σπύτι.
- 5) Να είναι πάντοτε πρόθυμη να
συνοδεύση τόν άνδρα της σε μερικά
άνιαρά γεύματα ή δεξιώσεις...

Τέλος, ό Τζάιμς Στιούαρτ — ό
πρωταγωνιστής τού «Εβδόμου Ού-
ρανού» — θεωρεί ως άπαραίτητα προ-
σόντα τής ιδέας τής συζύγου τήν ακό-
λουθα:

- 1) Να άνέχεται τήν πίπα ή τήν ποῦ-
ρο τού άνδρός της, χωρίς να δείχνη
τήν άηδία της.
- 2) Να μή κριτικάρη πάντοτε τούς
λαίμοδετες τού συζύγου της με τήν
φράση: «Αν τούς είχα άγοράσει έγώ
θά ήσαν πράγματι ώραίοι».
- 3) Να άναγνωρίζη τήν ωραιότητα
ή τήν έξυπνάδα μιάς άλλης γυναίκας.
- 4) Να ξεύρη να παίξη χαρτιά, τέν-
νις και ίππασία.
- 5) Να μή βάψη τήν μαλλιά της και
να μακιγιάρεται πολύ λίγο.
- 6) Να διατηρή τήν ψυχραιμία και
τήν ίσορροπία της σε κάθε περίπτωσι...

Η Κόρη της Μαργαρίτας

Ένα δραματικό μυθιστόρημα του **Ι. Ντέ Μοντεπελ**

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η χήρα Μαργαρίτα Μπερτέν, προσπαθώντας να βρει την κόρη της Ρενέ, την οποία έχει χάσει από ωρολόδι απευνθύνεται τώρα στον συμβολαιογράφο Ωγκύ, ελπίζοντας να μάθει τίποτα από αυτόν.

Η ΛΘΑ, κύριε, να ζητήσω έδώ την ζωή ή τον θάνατο...

Ο παρόμοιος αυτός πρόλογος έκανε τον συμβολαιογράφο να αισθανθώ κάποιο ρίγος:

— Πρόκειται, λοιπόν, περί πολύ σοβαρής υπόθεσης; ρώτησε.

— Μάλιστα. Τουλάρχιστον για μένα... Από την απάντησή σας δε εξαρτάται η ζωή και το μέλλον μου.

— Τί θέλετε να με ρωτήσετε, κυρία μου;

Η Μαργαρίτα συνεκέντρωσε όλο της το θάρρος και κυττάζοντας κατά πρόσωπο τον συμβολαιογράφο, ρώτησε:

— Γνωρίζετε τον Ροβέρτο Βαλλεράν;

— Τον βουλευτή; Έκαμε με έκπληξη ο συμβολαιογράφος. Μάλιστα, κυρία.

— Ήτο φίλος σας;

— Μάλιστα κυρία και ελπίζω πως θα είναι πάντοτε.

Ήταν η σειρά της Μαργαρίτας τώρα να άπορηση.

Έκεινο το «θα είναι» έδειχνε ότι ο συμβολαιογράφος δεν ήξερε τίποτε από όσα είχαν συμβεί τον τελευταίον καιρό στο Βιού. Να ήταν όμως είλικρινής ή έκπληξις του κ. Ωγκύ ή να ήταν προσηλωμένη; Η Μαργαρίτα θέλησε να βεβαιωθεί.

— Άλλά, κύριε, είπε, ξέρετε καλά ότι ο βουλευτής δεν υπάρχει πιά.

— Τί μου λέτε! φώναξε ο συμβολαιογράφος με συγκίνηση.

— Την άλήθεια, δυστυχώς....

— Ο Ροβέρτος Βαλλεράν, πέθανε, λοιπόν;

— Πρώ των εβδομάδων, στον πύργο του Βιού. Δεν το ξέρατε, λοιπόν;

— Όχι, κυρία....

— Αδύνατον. Ήταν βουλευτής και οι μεγαλύτερες έφημερίδες άνήγγειλαν τον θάνατό του.

— Είμαι τόσο άπληστονήμενος που σπανίως βρίσκω τον καιρό να διαβάζω έφημερίδες. Τόν έπισκέφθηκα, όμως, πρώ των μηνών και τόν βρήκα σε πολύ καλή κατάσταση, μολονότι υπέφερε πάντοτε από την άρρώστια εκείνη που είχε φέρει από την Άμερική... Ταλαιώρησε ο Ροβέρτος!....

— Ήταν πολύ φίλος σας;

— Στενωτάτος.

— Από καιρό;

— Από την έποχή που επέστρεψε στην Γαλλία.

— Και θα είσθε, βέβαια, και συμβολαιογράφος του επίσης...

Η έρώτησις αυτή έκανε για δεύτερον αταξά τον κ. Ωγκύ να άπορηση. Κύτταξε την έπισκέπτριά του με δυσπιστία. Τί εννοούσαν αυτήν οι σχέσεις του με

τον βουλευτή; Άποφάσισε να φανή έπιφυλακτικός:

— Όχι, κυρία, άπάντησε, δεν ήμουν συμβολαιογράφος του. Ο Ροβέρτος με συνεβουλευέτο κάποτε για τις υπόθεσείς του, αλλά δεν ήταν πελάτης μου.

— Όπως έδοτε, όμως, είχατε πάντα την έμπιστοσύνη του...

— Αυτό, βέβαια...

— Δεν σας έκρυβε ώστε τίποτε....

— Φαντάζομαι.

— Θα ξέρετε, λοιπόν, ότι είχε μια κόρη...

Ο συμβολαιογράφος κύτταξε κατάπληκτος την συνομιλήτριά του.

— Κόρη! επανέλαβε. Άλλ' ο Ροβέρτος δεν ήταν έγγαμος, κυρία μου!

— Δεν πρόκειται περί νομίμου κόρης...

— Ποτέ δεν τόν άκουσα να μου μιλήσει γι' αυτήν. Θα κάνετε λάθος...

— Είμαι βεβαία για όσα σας είπα, άπάντησε η Μαργαρίτα με πεποίθηση. Ο Ροβέρτος για να αναθρέψει την κόρη του όπως ήθελε, την πήρε μικρή από την μητέρα της ή οποία δεν την ξαναείδε πιά ποτέ. Την παραμονή του θανάτου του, η μητέρα της κόρης, έλεύθερη παντός δεσμού, άφορ' έχρησε, πήγε και βρήκε τόν βουλευτή και τού εξήγησε την κόρη της.

— Λοιπόν;

— Ο Ροβέρτος της φέρεθηκε άσπλαχνα.

Άρνήθηκε να πη στην μητέρα που βρίσκειται το παιδί της, και μάλιστα την έδιωξε. Την άλλη μέρα πέθανε άφηνοντας τόν μυστικό και την φροντίδα της κόρης του σε μια γυναίκα της έμπιστοσύνης του. Η άτυχη μητέρα, άπειστή και στην γυναίκα αυτήν, αλλά χωρίς άποτέλεσμα.

Ήταν, και εκείνη τόν ίδιο άκαμψη και άσυγκίνητη. Είχε φανείτα διαταχθή να μην πη σε κανέναν τίποτε για την κόρη που της είχαν έμπιστευθή. Καταβεβλημένη ή ταλαιώρησε από τις συγκινήσεις και την τόση σκληρότητα, άρρώσθηκε βαρύνει και ως εκ θαύματος σώθηκε από τόν θάνατο. Μόλις σηκώθηκε, επανέλαβε τις άναζητήσεις της, αλλά άδικα. Τώρα, σείς είσθε ή μόνη της ελπίδα, κ. Ωγκύ...

— Έγώ!... φώναξε ο συμβολαιογράφος.

— Σεις, κύριε, και μονάχα σείς!...

— Άλλ' αυτό είναι παράλογο. Και τί μπορώ να ξέρω ενώ; Ποτέ δεν έμαθα τίποτε ούτε και ύποπτευόμουν καν τόν πράγμα τόν όποιον μου διηγείσθε. Ο Ροβέρτος Βαλλεράν ήταν ή ερώτης προσοποποιημένη, αλλά ταυτοχρόνως ήταν και ο έπιφυλακτικώτερος τών ανθρώπων. Η έπιφύλαξις του ήταν κανών τού όποιον δεν άπέτελεσα ούτε έγω την έξαιρεση. Άπόδειξις ή σιωπή του για την ύπόθεσιν για την όποιαν μου μιλάτε...

Η κ. Μπερτέν έξηκολούθησε:

— Δεν πήρατε κανένα γράμμα από την πρώτον εβδομάδα τού; Άρα τού από τήν πρώτον εβδομάδα...

— Θα άπορούσα να άρνηθώ να σας ά-

παντήσω ως εκ τού επαγγέλματος μου, αλλά θα ήμην άνωφελές. Μπορώ να σας πώ ότι δεν πήρα κανένα γράμμα τού Ροβέρτου Βαλλεράν.

— Και δεν ήλθε κανείς εκ μέρους του;

— Κανείς, κυρία, σας διαβεβαίω έπί τού λόγου της τιμής μου.

Ο τόνος της φωνής με τόν όποιον είχαν ληχθή αυτά, δεν άφηναν καμιά άμφιβολία στο πνεύμα της Μαργαρίτας. Ήταν βεβαία ότι ο συμβολαιογράφος έλεγε την άλήθεια.

Ήταν η σειρά, τώρα, τού κ. Ωγκύ να ρωτήση.

— Άλλά πως ξέρετε σεις ότι ώφειλα να πάρω γράμμα από τόν δυστυχισμένο τόν φίλο μου;

— Έκ συμπύκνωσης ή γιατί τόν θέλησε ο Θεός Πρόνοια, τόν γράμμα εκείνο βρέθηκε για λίγες στιγμές στα χέρια μου.

— Γράμμα τού Ροβέρτου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Και άπευθύνετο σε μένα;

— Μάλιστα. Σε σας τόν ίδιο.

— Λοιπόν, σας επαναλαμβάνω ότι ούτε γράμμα πήρα ούτε κανένα είδα.

Η Μαργαρίτα κύτταξε τόν συμβολαιογράφο κατά πρόσωπον και να καταλάβει τόν άποτέλεσμα που θα είχε ή έρώτησής της την όποια έμελλε να διατυπώση.

— Άν δεν πήρατε κανένα γράμμα, θα χετε, όμως, στην φύλαξή σας, έγγραφα που άνήκουν στον Ροβέρτο Βαλλεράν, δεν είναι έτσι;

Ο συμβολαιογράφος κύτταξε την έπισκέπτριά του με έρευνητικό βλέμμα:

— Για να σας άπαντήσω σ' αυτό που με ρωτάτε, είπα, πρέπει πρώτα να μου πείτε έσείς με ποιά δικαίωμα με έξιτάζετε.

— Ό! κύριε! φώναξε η Μαργαρίτα, θα με καταλάβατε ήδη και θα ήξερετε να με άπαλλάξετε από τόν αλσος της ά αυτοκατηγορίας. Η δυστυχισμένη μητέρα για την όποιαν σας έμίλησα, είμαι έγω!...

Άν ξεύρατε κύριε, τίποτε, άν άπορούσατε να με βοηθήσετε να ξαναβρω την κόρη μου, φανήτε εύσπλαγγινός και καμετέ το!... Δότε μου τόν θάρρος να ζητώ και να περιμένω!...

Και λέγοντας αυτά ή Μαργαρίτα, έπεσε στα γόνατα ενώ τα δάκρυα έτρεχαν άφθονα από τα όρτια της μάτια.

Συγκινημένος ο κ. Ωγκύ σηκώθηκε και παίρνοντας την από τα χέρια, της είπα:

— Σηκωθείτε, παρακαλώ, κυρία μου. Σηκωθείτε κι' άκούστε με....

Η δυστυχισμένη γυναίκα ύπήκουσε, ενώ οι λυγμοί συνετάραζαν τόν στήθος της.

— Έμάντεψα, πραγματικά, ποιά είσθε, συνέχισε ο κ. Ωγκύ, και σας λυπήθηκα, αλλά δεν μπορώ, δυστυχώς, να κάμω τίποτε. Σας επαναλαμβάνω ότι δεν ήξερα τίποτε από όσα μου είπατε... Άγνοώ έπίσης, τούς λόγους για τούς όποιους ο Ροβέρτος Βαλλεράν φάνηκε μαζί σας τόν σκληρό... Ούτε και θέλω να τούς μάθω...

— Σας πιστεύω, κύριε, ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Άν, όμως, μάθετε καμιά φορά τίποτα, θα μου τώ πείτε:

— Άν μάθω που βρίσκεται ή κόρη σας. Άν μάθω να μιλήσω γι' αυτήν, παραβό τόν όποιον μου τώ πείτε τα μου, σας άρκίζομαι ότι θα σας καυσήσω ενήμερη.

— Σας εύχαριστώ, κύριε. Θα έχω τόν θάρρος να περιμένω άκόμη, ίσως και μάθετε τίποτε. Φοβούμαι, όμως, ότι δεν θα μπορέσω να περιμένω για πολύν καιρό. Οι δυνάμεις μου μ' έγκαταλείπουν και άσφαλώς θα πεθάνω προτού προφθάσω να ξαναβώ την άγαπημένη μου κορούλα....

Και χωρίς να προσθέσει άλλη λέξη, ή άτυχη μητέρα, χαιρέτησε με μια κλίση τού κεφαλιού τόν συμβολαιογράφο και βγήκε συνοδευόμενη ως την πόρτα από τόν κ. Ωγκύ.

— Κάποιο οικογενειακό δράμα κρύβεται έδώ μέσα, ψιθύρισε ο συμβολαιογράφος, μόλις έμεινε μόνος. Η γυναίκα, όμως αυτή μου μίλησε για κάποιο γράμμα τόν όποιο έπρεπε να μου δοθή. Πως δεν μου ήλθε άκόμη, αυτό τόν γράμμα;

Και ξαφνικά, σαν να θυμήθηκε κάτι, ο κ. Ωγκύ διευνούθηκε σ' ένα μικρό χρηματοκιβώτιο, τόν άνοιξε και πήρε από μέσα ένα φάκελλο σφραγισμένο με πέντε σφραγίδες. Έπάνω στον φάκελλο αυτόν ήταν γραμμένα τά εξής:

«Να δοθή στο πρόσωπο τόν όποιον θα έπαρουσίαζε στον κ. Αιμίλιον Ωγκύ έπιστολή μου, διά της όποιας θα τού έξητείο ή παρακαταθήκη αυτή. Τις σφραγίδες τού φακέλλου αυτόν δικαιούται να σπάση μόνον ο κ. Ωντοναρ, συμβολαιογράφος τού Νοζάν.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ»

— Αυτή είναι ή έπιστολή, ψιθύρισε ο συμβολαιογράφος, έχω καθήκον να υπακούσω κατά γράμμα στην θέληση τού μακαρίτη...

Ξανάβαλε τόν φάκελλο στη θέση του και ύστερα συνέχισε τόν μονόλογό του:

— Κόρη! Ο Ροβέρτος είχε κόρη!... Ποιός να τώλεγε!... Παιδί από κλεψιγιά, ή μοιχεία ποιός ξέρει!... Πόσα δράματα δεν κρύβει αυτή ή ζωή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Φεύγοντας από τόν πατρικό σπίτι του, ο Παύλος Λαντιέ, έσπευσε να έπιστρέψη στην όδο Ίτρικής Σχολής.

Η Ρενέ από τόν πρώτον πήγαινε καλύτερα, κοντά της δέ σύντροφος άχώριστος ήταν ή Ζιζή.

Η νέα έδειξε μεγάλη χαρά βλέποντας τόν Παύλο να έπιστρέφει.

— Έχετε εύχαρίστη νέα να μου πείτε; τόν ρώτησε.

— Όχι άγαπητή μου Ρενέ, δεν είδα την δίδα Όνωρίνη. Την καμένη την βρήκε τρομερό δυστύχημα.

— Δυστύχημα! έκανε ή κόρη της Μαργαρίτας.

— Εμάντεψα, πραγματικά, ποιά είσθε, συνέχισε ο κ. Ωγκύ, και σας λυπήθηκα, αλλά δεν μπορώ, δυστυχώς, να κάμω τίποτε. Σας επαναλαμβάνω ότι δεν ήξερα τίποτε από όσα μου είπατε... Άγνοώ έπίσης, τούς λόγους για τούς όποιους ο Ροβέρτος Βαλλεράν φάνηκε μαζί σας τόν σκληρό... Ούτε και θέλω να τούς μάθω...

— Σας πιστεύω, κύριε, ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Άν, όμως, μάθετε καμιά φορά τίποτα, θα μου τώ πείτε:

— Άν μάθω που βρίσκεται ή κόρη σας. Άν μάθω να μιλήσω γι' αυτήν, παραβό τόν όποιον μου τώ πείτε τα μου, σας άρκίζομαι ότι θα σας καυσήσω ενήμερη.

— Εμάντεψα, πραγματικά, ποιά είσθε, συνέχισε ο κ. Ωγκύ, και σας λυπήθηκα, αλλά δεν μπορώ, δυστυχώς, να κάμω τίποτε. Σας επαναλαμβάνω ότι δεν ήξερα τίποτε από όσα μου είπατε... Άγνοώ έπίσης, τούς λόγους για τούς όποιους ο Ροβέρτος Βαλλεράν φάνηκε μαζί σας τόν σκληρό... Ούτε και θέλω να τούς μάθω...

— Σας πιστεύω, κύριε, ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Άν, όμως, μάθετε καμιά φορά τίποτα, θα μου τώ πείτε:

— Άν μάθω που βρίσκεται ή κόρη σας. Άν μάθω να μιλήσω γι' αυτήν, παραβό τόν όποιον μου τώ πείτε τα μου, σας άρκίζομαι ότι θα σας καυσήσω ενήμερη.

— Εμάντεψα, πραγματικά, ποιά είσθε, συνέχισε ο κ. Ωγκύ, και σας λυπήθηκα, αλλά δεν μπορώ, δυστυχώς, να κάμω τίποτε. Σας επαναλαμβάνω ότι δεν ήξερα τίποτε από όσα μου είπατε... Άγνοώ έπίσης, τούς λόγους για τούς όποιους ο Ροβέρτος Βαλλεράν φάνηκε μαζί σας τόν σκληρό... Ούτε και θέλω να τούς μάθω...

— Σας πιστεύω, κύριε, ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Άν, όμως, μάθετε καμιά φορά τίποτα, θα μου τώ πείτε:

— Άν μάθω που βρίσκεται ή κόρη σας. Άν μάθω να μιλήσω γι' αυτήν, παραβό τόν όποιον μου τώ πείτε τα μου, σας άρκίζομαι ότι θα σας καυσήσω ενήμερη.

— Εμάντεψα, πραγματικά, ποιά είσθε, συνέχισε ο κ. Ωγκύ, και σας λυπήθηκα, αλλά δεν μπορώ, δυστυχώς, να κάμω τίποτε. Σας επαναλαμβάνω ότι δεν ήξερα τίποτε από όσα μου είπατε... Άγνοώ έπίσης, τούς λόγους για τούς όποιους ο Ροβέρτος Βαλλεράν φάνηκε μαζί σας τόν σκληρό... Ούτε και θέλω να τούς μάθω...

— Σας πιστεύω, κύριε, ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Άν, όμως, μάθετε καμιά φορά τίποτα, θα μου τώ πείτε:

— Άν μάθω που βρίσκεται ή κόρη σας. Άν μάθω να μιλήσω γι' αυτήν, παραβό τόν όποιον μου τώ πείτε τα μου, σας άρκίζομαι ότι θα σας καυσήσω ενήμερη.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ανακοινωθέντα τού Γενικού Στρατηγείου

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 55 της 20ης Δεκεμβρίου 1940.

Νέαι θέσεις κατελήφθησαν κατόπιν επιτυχών αγώνων. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι, όπλιται και άξιωματικοί εν οίς και εις άντισυνταγματάρχης και περιήλθεν εις χείρας μας άφθονον ύλικόν, μεταξύν τού όποιου και δύο πυροβολαρχίαι.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 56 της 21ης Δεκεμβρίου 1940.

Η προχώρησις συνεχίσθη επιτυχώς εις διάφορα σημεία τού μετώπου. Συνελήφθησαν εκ νέου αιχμάλωτοι και περιήλθεν εις χείρας μας ύλικόν.

Χθές και σήμερα κατερρίφθησαν επί τού μετώπου 6 έχθρικά άεροπλάνα υπό τού άντιαεροπορικού πυροβολικού. και τών πλυνδόνων.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 57 της 22ας Δεκεμβρίου 1940.

Τοπικοί επιτυχείς άγώνες εις διάφορα σημεία. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι εν οίς και δύο άντισυνταγματάρχαι.

Διεπιστώθη ότι έτερα δύο έχθρικά άεροπλάνα κατερρίφθησαν χθές υπό τού άντιαεροπορικού πυροβολικού.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 58 της 23ης Δεκεμβρίου 1940.

Εξηκολούθησαν και σήμερα τοπικαί επιχειρήσεις επιτυχείς. ΧΕΙΜΑΡΡΑ κατελήφθη. Τό 141 τάγμα μελανοχιτώνων εξ 29 άξιωματικών και 688 όπλιτών κυκλωθέν παρεδόθη. Όμοίως συνελήφθη αιχμάλωτος ο διοικητής τού II τάγματος τού 2ου συντάγματος Βερσαλλιέρος μετά τού έπιτελείου του και πολλών όπλιτών. Πολυάριθμον ύλικόν περιήλθεν εις χείρας μας.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 59 της 24ης Δεκεμβρίου 1940.

Κατά τούς σημερινούς τοπικούς άγώνες, περιήλθεν εις χείρας μας αιχμάλωτοι, όκτω πυροβόλα και πολυάριθμον ύλικόν.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 60 της 25ης Δεκεμβρίου 1940.

Συνεχίζονται επιτυχώς περιορισμένοι τοπικαί επιχειρήσεις.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 61 της 26ης Δεκεμβρίου 1940.

Τοπικαί επιχειρήσεις αιτίνας επέτρεψαν εις τά στρατεύματά μας την προώρησιν και την κατάληψιν θέσεων τού έχθρου. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι και περιήλθεν εις χείρας μας σημαντική ποσότης ύλικού.

★ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ υπ' αριθμόν 62 της 27ης Δεκεμβρίου 1940.

Συνεχίσθησαν επιτυχώς τοπικαί επιχειρήσεις.

Συνελήφθησαν υπέρ τούς διαχωρισμένους αιχμάλωτους, εν οίς και άξιωματικοί περιήλθεν εις χείρας μας πολλά ύλικά και όπλα.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Τὸ ΚΑΡΝΕ τῆς ΠΥΝΑΙΚΑΣ

ουδεντούλο

Νέον ἔτος 1941

Εφθασε ὁ νέος χρόνος! Εφέτος θὰ ἔτῳ δεχθούμε με μεγαλειότερη συν- κίνηση ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνο, γιατί ἐφέτος μᾶς ἐμφανίζεται ὡς ἐνδοξος πο- γαπημένα. Τὰ δάκρυα αὐτὰ δὲν θὰ εἶναι σύντομα τίς δάφνες τοῦ ἀγῶνος μας. Θὰ τὸν δεχθούμε λοιπὸν με χαρὰ ἀλλὰ καὶ με κάποια συστολή, με ἴσως μερικά κρυ- φὰ δάκρυα γιατί γύρω στὰ γιορτινά μας τραπέζια θὰ λείψουν πολλὰ πρόσωπα ἀ- γαπημένα. Τὰ δάκρυα αὐτὰ δὲν θὰ εἶνε ὅμως πικρά. Θὰ μοιάζουν με τὰ δάκρυα ποὺ ἀφήνει ἡ αὐγὴ στὰ ρόδα. Θὰ δια- λυθοῦν με τὴν πρώτη ἀκτίνα τοῦ ἡλίου τῆς λαμπρᾶς εἰρήνης ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ ὁ καινούργιος χρόνος.

Καλῶς νὰ μᾶς ἔλθῃ λοιπὸν! Τὸν περι- μέναμε χρόνια! Ἀς ἐορτάσουμε τὸν ἐρχο- μὸ του με τὴν ἴδια λαμπρότητα τῶν πε- ρασμένων χρόνων. Ἀς τὸ κάνουμε αὐτὸ γιὰ ἀγάπη τῶν παιδιῶν μας, τῶν συγ- γενῶν καὶ τῶν φίλων μας ποὺ λείπουν μακριὰ. Ἀς τὸν ἐορτάσουμε με τοὺς τραυματίες μας. Ἀς τοὺς δώσουμε τὴν στοργή ποὺ θὰ θέλαμε νὰ δώσουμε στοὺς δικούς μας. Ἐκείνοι ἔβαν θὰ τὸ μάθουν, θὰ χαροῦν, πολὺ περισσότερο παρὰ ἂν πληροφορηθοῦν πὼς περάσαμε τὴν ἡμέρα μας κλαίγοντας. Οἱ νικηταὶ δὲν κλαίνε.

Ἀς ἀφήσουμε τὸ θλιβερὸ αὐτὸ καθήκον στοὺς ἡττημένους. Ἐμεῖς ἄς ἀρχίσουμε τὴν ἡμέρα μας πηγαίνοντας πρώτα νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Μεγαλοδύναμο Θεὸ μας ποὺ μᾶς χάρισε τὴν ΝΙΚΗ, ποὺ ἐμ- ψυχώνει τὰ παιδιά μας καὶ ποὺ τοὺς δί- νει δύναμη καὶ θάρρος λεονταριῶν. Ἀς ἀρχίσουμε τὸν καινούργιο χρόνο στίς ἐκ- κλησίες, κοντὰ στὸν Θεὸ μας καὶ τὴν Μεγαλόχαρη μητέρα του. Ἐκείνοι μᾶς προστατεύουν, ἐκείνοι διώχνουν τὸν ἐχ- θρὸ μας, ἐκείνοι θὰ μᾶς δώσουν τὴν πο- θητὴ εἰρήνη μετὰ τὴν τελικὴ Νίκη.

Καὶ τώρα ἐπιτρέψτε μου ἀπὸ τίς στή- λες αὐτὲς νὰ σᾶς εὐχρηθῶ χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Ἀν παραλείψατε νὰ προσφέρετε χρή- ματα ἢ νὰ ἐτοιμάσετε προσωπικὰ δέμα- τα στοὺς φίλους σας ποὺ ὑπηρετοῦν, καὶ τὸ παλὸ ἐλλήνικὸ ρητὸ ἔχει πρὸς ὑμᾶς ἀπαράποτό! Ἐπιθυμῶν τὸ Νέον ἔτος 1941!

ΔΟΡΑ

Πολύ σ κ καὶ πολύ

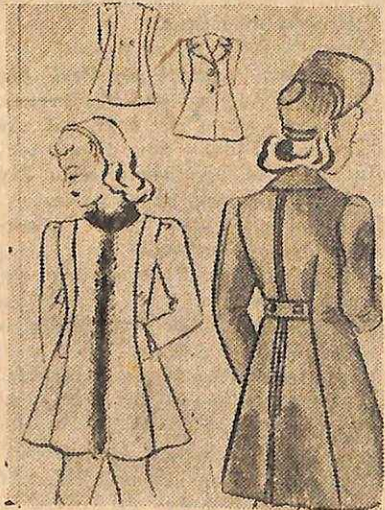
μοντέρνο παλτό

Τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ μοντέλλο εἶναι στὴν ἀπλότητά του πολὺ ἀμυγνιέ. Τὸ πρωτότυπο ἔγινε σὲ ντρά γκρι πέρλ. Τὸ ματελασέ ποὺ τὸ στολίζει τελειώ- νει σὲ σχῆμα τσεπῶν. Προσέξτε τὴν ὠραία γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ ποὺ τόσον καλὰ θὰ σᾶς προστατεύῃ ἀπὸ τὸ κρύο. Μὲ τὸ μοντέλλο αὐτὸ ἀποκτᾶτε ἕνα

πολὺ σὶκ ἐπανωφόρι χωρίς νὰ ἀναγ- κασθῇτε νὰ τοῦ προσθέσετε τίς τόσον βατανηρὲς γούνες.

Παλτουδάκια γιὰ τὰ παιδιά

Νὰ καὶ δυὸ ὠραία παλτουδάκια γιὰ τὰ κοριτσάκια σας. Τὸ μοντέλλο δε

ξιὰ εἶναι σπῶρ. Προσέξτε τὴν ὠραία διπλὴ κουφόπιετα πίσω καὶ τὴν μι- κρὴ ζωνίτσα του. Ἐμπρὸς ἔχει ἀνδρι- κὰ πέτα καὶ κουμπώνει με δυὸ κουμ- πιά. Τὸ μοντέλλο αὐτὸ εἶναι πάρα πο- λὺ πρακτικὸ γιὰ τὰ παιδιά σας.

Τὸ μοντέλλο ἐξ ἀριστερῶν εἶναι ἀμυγνιέ. Γίνεται σὲ λεπτὸ ὕφασμα ἀνοιχτοῦ χρώματος καὶ στολίζεται με μιὰ σειρὰ γουνίτσας. Εἶναι κατάλλη- λο γιὰ παιδιά ἀπὸ δύο ἐτῶν μέχρι δέκα ἐτῶν. Τὰ τοσπάκια εἶναι πολὺ εὐεργετικά.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΓΑΥΚΙΣΜΑ

Δίπλες ἢ ξεροτήγανα

Ρίχνετε σὲ μιὰ λεκάνη 1 ὀκά ἄλευρι, 5 ἢ 6 αὐγά, τὸν χυμὸν 4 πορτοκαλλιών 1 κουταλιά τῆς σούπας καλὸ λάδι καὶ λί- γο ἀλάτι καὶ ἕνα ποτηράκι τοῦ λικέρ κο- νιάκ. Ζυμώσετε τὸ ὅλον σὰν νὰ ἦσαν χυ- λοπήκτες προσθέτοντας καὶ λίγο νερὸ ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη ἢ προσθέτοντας λί- γο ἄλευρι ἂν ἡ μάζα γίνῃ πολὺ μαλακὴ. Ἀφοῦ ζυμώσετε καλὰ ὅλα τὰ ὑλικά ἀ- φήνετε τὴν ζύμη σκεπασμένη ἐπὶ μιὰ ὥρα προτοῦ τὴν ἀνοίξετε.

Πρέπει νὰ ἔχετε καὶ μιὰ βοηθὸ γιὰ τὸ γλύκισμα αὐτό. Παίρνετε ἕνα κομμά- τι ἀπὸ τὴν ζύμη ποὺ ἔχετε ἐτοιμάσει καὶ τὴν ἀνοίγετε σὲ φύλλο, ὅσο πὶδ λε- πτὸ μπορεῖτε. Ἐν τῇ μετὰξὺ σκεπάζετε τὴν ὑπόλοιπο ζύμη καὶ ἂν βλέπετε πὼς ξεραίνεται, τότε λένε στὴν βοηθὸ σας νὰ τὴν δουλέψῃ λίγο. Ὅταν τὸ φύλλο σας εἶναι ἔτοιμο τὸ κάνετε λουρίδες 2, 3, ἢ 4 δακτύλων φάρδους καὶ μ' αὐτὲς σχηματίζετε διάφορα σχῆμα, φιδόκου- κ.τ.λ.

Βάζετε μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ κατσαρόλα ἀρκετὸ καλὸ λάδι νὰ κάψῃ καὶ ρίχνετε μέσα τίς δίπλες μία-μία ἕως ὅτου ροδι- σουν. Τότε τίς θγάξετε με μιὰ τρυπητὴ κουτάλα. Τίς ἀφήνετε σὲ μιὰ πιατέλλα ὥς ὅπου τελειώσῃ τὸ τηγάνισμα ὅλων. Τότε τίς μελώνετε. Παίρνετε ἀρκετὸ μέλι, τὸ ἀναλύετε με λίγο νερὸ τὸ θά- ζετε στὴν φωτιὰ νὰ θράσῃ καὶ τότε θου- ράτε τίς δίπλες μέσα μία-μία γιὰ μόνον λίγα δευτερόλεπτα. Προσέξτε μὴν τίς ἀφήσετε πολὺ καὶ μαλακώσουν. Πολλὰς τίς περιχύνουν ἀπλῶς με λίγο ζεστὸ μέ- λι. Μετὰ τὸ μέλωμα τίς πασπαλίζετε με κερύδα χονδροκοπανισμένα, καὶ κανέλ- α. Τὸ γλύκισμα αὐτὸ εἶναι πολὺ κατάλ- ηλο γιὰ τίς ἐορτές, γιατί με σχετικῶς λί- γα ἔξοδα γίνεται μιὰ ἀριετὴ μεγάλη πο- τίτητα. Μπορεῖτε κάλλιστα νὰ κάνετε καὶ μισή δόση στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ δοκι- μάσετε τὴν ἱκανότητά της καὶ τὴν ἀξία τῆς συνταγῆς.

ΙΑΤΡΙΚΗ

Πρώται βοήθειαι

ἡμερᾶ θὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν πρώτη βοήθειαν ποὺ πρέπει νὰ δώσετε σ' ἐκείνον ποὺ ἔπαθε ἀπὸ ἐξάρ- θρωμα (θγάσιμα), ἀπὸ στραγγούλιμα ἀρθρώσεως ἢ ἀπὸ κάταγμα ὁστοῦ (σπάσι- μο).

Ἐξάρθρωμα (θγάσι- μο). Ἡ θεραπεία τοῦ θγάσι- ματος μιᾶς ἀρθρώσεως (ἀν- ταξίς) εἶναι δουλειὰ τοῦ γι- ατροῦ ὁ ὁποῖος θὰ ἐπαναφέ- ρῃ διὰ καταλλήλου κινήσεως, τὸ κόκκαλο στὴν θέσιν του.

Ἐως ὅτου ἔμωσ ἔλθῃ ὁ γι- ατρός δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ κί- νηση στὴν ἀρθρῶσιν ποὺ θγά- κε, μόνον θὰ βάλετε ἐπάνω στὴν ἀρθρωση αὐτὴ κοῦζες κομπρέσες δηλ. πανιά θρυγ- μένα σὲ κρύο νερὸ ἢ σὲ μολ- ὀδονερο 4 ο)ο καὶ στραγγι- σμένα.

Στ ρ α γ γ ο ὕ λ ι σ μ α. Συ- νηθέστερα παθαίνον αὐτὴν τὴν δουλειὰ ἡ ποδοκνημικὴ ἀρθρωση κατὰ τὰ παραπή- ματα καὶ ἡ πηξοκαρπικὴ κατὰ τὸ πέσιμο καὶ στερεώμα- τὸ σώματος ἐπὶ παλάμης. Ἡ ἀρθρωση ποὺ ἔπαθε τὸ στραγγούλιμα θὰ τεθῇ σὲ ἀ- κίνησιν γιὰ μερικὰς μέρας, καὶ θὰ μπαίνουν ἐπάνω τῆς κομπρέσες ζεστὲς ἀλουμι- νοῦ 4 ο)ο γιὰ νὰ ἀποφευχθῶν τὰ αἱματώματα. Μετὰ 3-4 μέρες θὰ γίνετα καθημερι- νῶς ἀπὸ ἕνα ζεστὸ λουτρὸ με σαπουνόδα ἢ με ἀλάτι μέσα στὸ ὅποιον θὰ ἀρχίσῃ ἐλα- φρὲς κινήσεις τῆς ἀρθρώσεως καὶ μασσάζ. Ἐὰν ἡ ἀρθρῶσις εἶναι πολὺ πρσιμένη, θὰ πρί- πει νὰ καλέσετε γιαντρός.

Κά τ α γ μ α (σπάσιμο). Σὲ σπάσιμο κοκκάλου θὰ ἀ- φαιρεθοῦν πρώτα τὰ ροῦχα τοῦ ὕγιους ἄκρου καὶ ἐπειτα τοῦ τραυματισθέντος, τὰ ὅ- ποια ἐν ἀνάγκη θὰ σιζίζον- ται. Ἐπειτα, χωρίς νὰ προ- σπαθήσωμεν νὰ βάλωμε στὴν θέσιν τῶν τὰ σπασμένα μέρη, θὰ ἀκίνητοποιήσωμεν τὸ τραυματισθὲν ἄκρον τοποθε- τώντας στὴν ἐξωτερικὴν ἐπι- φάνειαν ἕνα κομμάτι σανίδι. Ἐὰν ὅμως, ὑπάρχῃ ττὸ μέρος τοῦ σπασίματος καὶ ἀνοιχτὸ τοαῦμα τότε θὰ θά- λετε ἀπλῶς ἀπ' ἐπάνω νάξα ἄφθονο ἢ καθαρὸ βαμβάκι χωρὶς πλυσίματα καὶ γωρὶς νὰ γίνῃ ἀπόπειρα νὰ μπῇ μέ- σα τὸ ποσάλλον κόκκαλο καὶ θὰ περιμένουμε τὸν γιαντὸ ἢ θὰ μεταφέρουμε ἐπὶ φορείου ἢ ἐπάνω σὲ φιά πόρτα τὸν πα- θόντα στὸ νοσοκομεῖον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός
Σβλωνος 40.

Ἀλληλογραφία
τῆς Λόρας

★ Γ. Δ. Μ. Β. Θεσσαλο- νίκην. Ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ ἐλπίς δὲν χρειά- ζεται ἐγγείρησις γιὰ νὰ θγά. Θὰ ἀφαιρεθῇ θανασία καὶ χωρὶς οὐλὴ με τὴν νέα μέθο- δον τῆς ηλεκτροπηξίας διὰ θραγῶν κυμάτων ποὺ προ- σωπικῶς ἐφαρμόζω. Τελείως δὲ ἀνωδύνως. Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε στὴν διάθεσί, σας 10 μέρας γιὰ νὰ μείνετε στὰς Ἀθήνας. Ὡστε μὴν ἀπελπίζεσθε καὶ οὔτε αἰματηρὰ ἐγγείρησις χρειάζεται γιὰ ν' ἀφαιρεθῇ οὔτε πλαστικὴ τοιαύτη, οὔτε καὶ νὰ μείνετε σὲ κλινικὴ.

★ Φιλάσθενον, Φι- λιστά. Ἀφοῦ ἡ μικροβιολογι- κὴ εξέταση, ἂν θεθείας ἐ- γνετο καλῶς, ἀπέδειξε τε- λείαν ἐλλειψίν των, με καμ- μιὰ θεραπεία ἢ ἄλλο μηχανι- κὸν μέσον δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐμφάνισις των. Πάντως, κάνας καὶ μιὰ καλλιέργεια γιὰ νὰ εἶσαι περισσότερον βέβαιος περὶ τῆς πραγματικῆς ἐλλεί- ψεως. Ἄν καὶ πάλιν δὲν ἀ- ναπτυθοῦν, μὴν πετᾶς στὸ θρόντο τὰ χρήματά σου. Δυσ- τυχῶς αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

★ Ν. Βασίλ. Πειραιᾶ. Τὸ κρύο νερὸ δὲν θλάπτει τὰ μαλλιά. Μετὰ τὸ ξύρισμα μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῇτε τὸ φάρμακο ποὺ μοῦ γράφε- τε, ἐφ' ὅσον δὲν σᾶς ἐρεθίξει τὴν ἐπιδερμίδα ποὺ εἶναι, κα- θὼς μοῦ γράφετε, ξερά. Ἡ παραφίνη καλύτερη γιὰ τὰ μαλλιά ἐφόσον τὸ δέρμα εἶναι ξερὸν. Κάθε θράδν νὰ κάνε- τε μιὰ ἐλαφρὰ φριξίον με τὸ κάτωθι φάρμακον ἐπὶ μακρὸν διάστημα.

Υδωρ κολωνίας 100 γραμ.
Γλυκερίνη 45 »
Βάμμα κανθαρίδος 0,50 ἐκ.
Βάμμα Γιαποράντι 50 γραμ.
Βάμμα Παναμά 20 »
Δ.

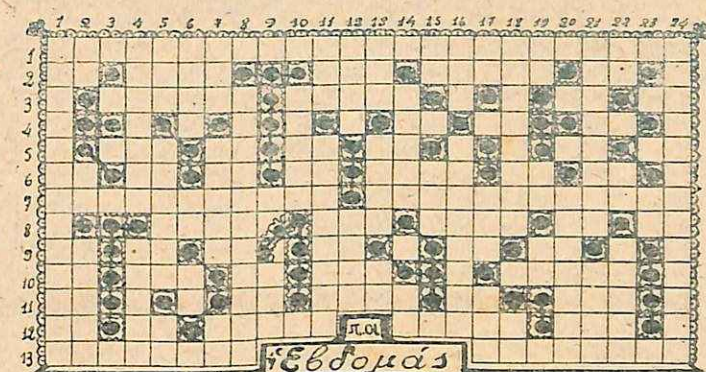
Λύσις σταυρολέξου φύλλου 691

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Παντοκράτωρ— Μονα- στήριον. 2) Λά— Ἀλ. 3) — Ἐκ— Ἀμα. 4) Σί— Νι — Ὡν— Ἰς. 5) Καλλιτέχνης — Μεταδοτικός. 6) Ἀνία — ΝΕ— Τσάν — Ἰα— Στά. 7) Βία— Τί— Ὅτι— Μ.Α.— Τέ. 8) Μάιος— Ἀρά— Ρό- σι— Α. Ε.— Ἡνία. 9) Ἀνα- στεναγμῶν — Ἀκροατήριον. 10) Γά— Ρ. Ρ.— Ρό— ΚΑ' — Πί— Νά. 11) Ἐν— Ναι— Ρόν— Χί. 12) Ἰα— Ε.Π.Ο. Σά— Σπόντα — Ὅσα. 13) Ἀσέληνος— Σπαῆς— Ἀνη- συχία.

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

Πρωτοχρονιάτικο σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Εἶδος καταστήματος. 2) Δίφθογγος — Χρονικός σύνδεσμος — Πνευματωδέ- στατος Ἑλλην λογογράφος — Ἰδρυτής τῆς ἡταν ὁ Διανός — Γαλλικὴ πόλις. 3) Ψῆνε- ται ἰδίως τὸ Πάσχα (Γεν. Ἀημοτ.) Ἐκεῖ ἐθυσίαζαν οἱ ἀρχαῖοι. Ἀρθρον— Πρόθε- σις. 4) Ἑλληνικὸν γράμμα— τὸ μικρὸν ὄνομα γνάγκαστε— Ἰερανόδες συγγραφῆς. 5) Κατάρτα — Τὸ 6 διαφορετι- κά—Ομοτικόν (δημοτ.) Ὁ ἀριθμὸς 28— Ὁ ἀριθμὸς 6— Δεικτικόν. 6) Ὁ ὁποῖος—Τὸ ὑπάρχον— Ἀρθρον— Γράμ- μα— Γένειτο— Μελλοντικόν —Τῆς ὁποίας. 7) Ὁποῖος δαγκωθῇ ἀπὸ λυσσαμένον— Ἀκρόβουται εἰς μεγάλον πυ- ρετόν. 8) Τὸ παράγει καὶ ὁ ὕμνιτος— Τέτοια ἦτο καὶ ἡ Ἀρτεμις— Θεότης Αἰγυ- πτιακή— Μόριον— Κλωστή. 9) Τίθετα, πρὸ τοῦ ὅρκου (δημοτ.) — Ἀρθρον— Τὴν ὁπρίαν— Θεότης τῶν Φοινί- κων—Μόριον μελλοντικόν — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. 10) Παρατατικὸς βοηθητι- κοῦ ρήματος— Ἀρχαῖος Θε- ὸς — Τῆς ὁποίας — Ἰσίων Ὀλυμπιονίκης— Ἰνδικὴ ἐ-

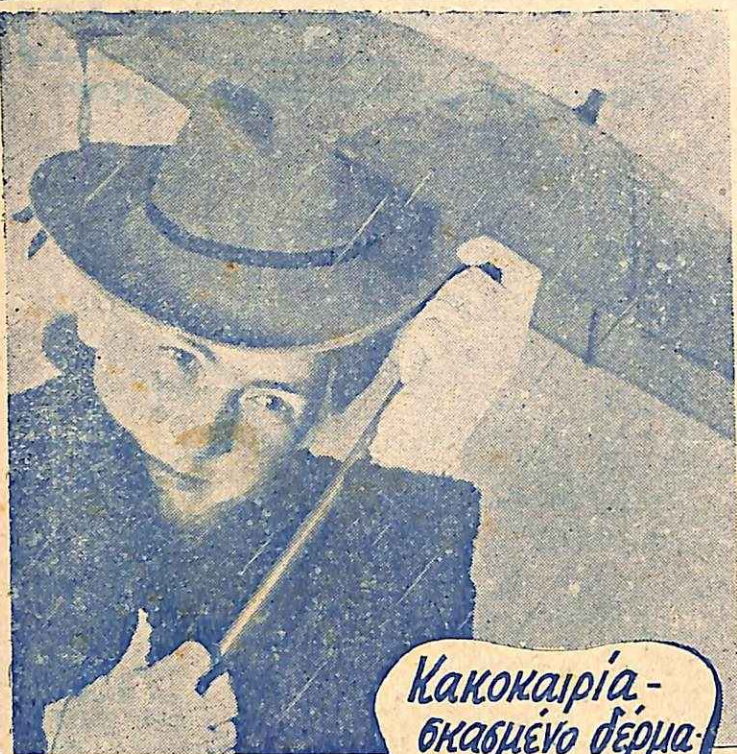
ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Πεζικά — Μαγεία. 2) Ἄν — Ἀνανᾶς. 3) Νι—Ὁ- λβία. 4) Λάιος— Νέλ. 5) Οἶκοι — Ἀστραπή. 6) Ἐρι- ον. 7) Σεντάν. 8) Ἀντίχει- ρα. 9) Ἀγρός. 10) Ἐλένη— Μονά. 11) Ρά — Ἰστορῶ. 12) Στόν— Σά. 13) Μά — Ὀμαίς— ΠΗ. 14) Ὀλο- στερναγμῶν — Ἀκροατήριον. 15) Κάλν. 16) Αἰμάς— Τά. 17) Σειμιδύλε- ως — Ἄν. 18) Α.Σ.Ο. 19) Ἡπιος. 20) Ραντιστήρι—Σβ. 21) Κτένι— Ἀχ. 22) Ο.Ο. — Ἰον. 23) Νατάσα— Ἀνασ- σα.

πικράτεια. 11) Μουσικὴ νό- τα— Ἀρθρον (Πληθ.)— Δι- γυπιακὴ θεότης— Ὁ ὁποῖος — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. 12) Ἀνθη— Ἀρθρον— Εἶτε ψυ- χικός, εἶτε σωματικός πάν- τοτε κακὸς εἶναι—Μικρὸ ὀά- σος— Ἀρθρον (Γεν. Πληθ.). 13) Διαμέρισμα τῆς Γερμα- νίας ἀλλὰ καὶ τῆς Πολωνί- ας (αἰτιατ.) Ὁ διδάσκα- λος τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ἐξόντωσις. 2) Δίφθογ- γος — Προσωπικὴ ἀντωνυμία — Πλήθεις. 4) Τρομερὸς — Χρονικός σύνδεσμος. 5) Ἀρ- χικὸν Ἑθν. Τραπεζίτης— Ὅταν δὲν εἶναι σύμφωνη με τὸν νό- μον— Ὁ ὁποῖος. 6) Ἀποτέ- λεσμα μέθης— Ἀντιθετικὸς (δημοτ.) — Δεικτικόν. 7) Τὸ ἔχει κάθε ἄροτρον (δη- μοτ.)...ἄλατος ἔγινε ὁ Λώτ — Βοζαντινὴ νότα. 8) Μέσον συγκοινωνίας. 9) Τροπικὸν τῆς δημοτικῆς. 10) Ἑλληνὶς ἀντιέξ. 11) Πολὺ μακράν — Ὅτι εἶνε καὶ ἡ ἀκούη. 12) Ὁλοὺς θὰ μᾶς σκεπάσῃ — Νοσογόνος ἔστι. 13) Πρόθε- σις— Τὴν φοροῦν οἱ τοσπά- νηδες— Γράμμα. 14) Τέτοιο ἔχουν ὅλα τὰ ἀντικείμενα — Ἰδικά σου. 15) Πόα— Τὴν ἡράσθη ὁ Δεάνδρος. 16) Πρόθεσις τῆς δημοτικῆς — Χωρὶς ἄρθρον. 17) Μουσικὴ νότα — Τὸ μεγαλειότερον ἡ- φαίστειον—Μουσικὴ νότα. 18) Ψεύτικος, ὁ σπασμένους ἀ- ληθείας— Μουσικὸς φθόγγος. 19) Κτητικόν (πληθ.). — Μέτρον ἐπιφανείας — Προ- σωπικὴ ἀντωνυμία (αἰτ.) 20) Εἶδος ποτῶν. 21) Τέ- τοια εἶναι καὶ ἡ ἀστρονομία — Χρονικὴ περίοδος. 22) Μυ- θολογικὸν γυναικεῖον πρόσω- πον — Ἰδικά σου — Παῖδ τοῦ δρόμου. 23) Ἐρωτηματι- κόν (οὐδέτερον). 24) Πι- στεύομεν εἰς αὐτὴν ὅλον, οἱ Χριστιανοί. Ἀποστολὸς: Π. ΟΙΚΟΝΟ- ΜΟΥ (Μελίσσια Ἀττικῆς).

Κακοκαιρία -
δρασμένο δέρμα
NIVEA

3 Πράγματα-μία Έννοια.

Το χαρακτηριστικό της NIVEA είναι, ότι η κρέμα αυτή τρέφει το δέρμα και το καθιστά ανθεκτικό, ώστε ο αέρας και η, κακοκαιρία να μη μπορούν να το βλάψουν.

Το μικρό κουτί δρχ. 9.- το μεσαίο δρχ. 17.- και το μεγάλο δρχ. 33.-

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Έχουμε την τιμή να πληροφορήσουμε την αξιότιμον πελατεία μας ότι στο οίκημά μας υπάρχει το τελειότερο και ασφαλέστερο καταφύγιο των Αθηνών και γι' αυτό οι εργασίες μας εξακολουθούν με κάθε άνεση και ασφάλεια.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Mme KETTY

Ερμού 42. — Τηλέφων. 22-088

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΑΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Όσο μεγαλώνουν τα δόντια των παιδιών σας διατρέχουν καθημερινώς τον κίνδυνον να καταστραφούν από τα παράσιτα που πολλαπλασιάζονται πολύ εύκολα μέσα στο στόμα. Είναι πολύ εύκολον ν' ασφαλίσετε τα δόντια των παιδιών σας, φθάνει να μεταχειρίζονται καθημερινώς την επιστημονική οδοντόκρεμα «ΚΟΛΥΝΟΣ». Η ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και γυαλίζει τα δόντια χωρίς κανέναν κίνδυνο. Είναι εύκολο να σνηθίσουν τα παιδιά στην Κολυνός διότι αγαπούν την ευχάριστη και δροσιστική της γεύσιν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ